Гойдалка
Володимир Львович Єшкілев

Сучасна гостросюжетна прозаФаренго #3
Справжній поліцейський запрограмований на боротьбу з загрозами правопорядку, а справжня партизанка має вести свій бій до кінця. У третій книзі епопеї «Фаренго» «Гойдалка» сюжетні лінії здаються прямими та прогнозованими. Але коли маеш справу з тілами, у яких замешкали боги, варто чекати на несподівані повороти та прояви збоченої логіки. Все впирається в гойдалку, яку створили зовсім не для гойдання, та в іграшку, спроектовану для самотності. І коли на гральну дошку кидають останні резерви, нікому вже немае діла до тих, хто просто хоче жити…

Володимир Єшкілев

Гойдалка

Частина перша

Полювання на Бога

1

Ліфанійській космопорт (локація Ліфанія-шоста), планета Тіронія (3КВ22:4), система зірки Хаябуси (HD10647)

11 юна 417 року Ери Відновлення

Як і багато століть тому, процедуру зустрічі корабля визначав окремий протокол, затверджений місцевою службою Головного техніка. Йдучи підземним тунелем, що з'єднував приміщення логістичної служби з ангарами та вантажними платформами, Корпач згадав, що техніки називали протокол «графіком прибуття».

«Чому ж тоді ми називаємо цей чортів графік циклограмою?» – запитав Корпач в невідомої Сутності, що зачаїлася у внутрішній темряві його свідомості. Й сам собі здивувався. Колись Сутність здавалась ворогом, що зачаївся в засідці. А сьогодні він спілкувався з нею, як з доброю приятелькою. Запитував усякі бздури.

Дивний сьогодні день, подумав він, однозначно дивний. Крижана легкість наповнювала веселим ритмом і бадьорила кожний м'яз. Він давно не відчував такого. Цілий фестиваль всередині – й без жодного стимулятора, без коктейлів з окультної музики, грибів та штучної активації центрів задоволення. Добрий настрій безкоштовно, за просто так. Дарунки незримих Сил – інакше й не скажеш. Він відчув, що Сутність погодилась і з його здивуванням, і навіть зі згадкою про вищі Сили.

Це зацікавило Корпача.

Мешканка його внутрішньої безкінечності щойно визнала існування мешканців безкінечності зовнішньої. Й навіть гмикнула щось нерозбірливо-солідарне.

Демон, що віруе в богів. Прикольно.

Він посміхнувся.

Якби місцевий психометричний контроль дізнався про Сутність, оператор-логістик Вукі Корпач негайно залишився б без роботи. Й, відповідно, без житлового простору і соціального пакета, належних працівникові космопорту. Але незримі щупальця та ментальні зонди тіронійського контролю, на його щастя, не були всемогутніми й багато до чого не дотягувались. Наприклад, вони за довгі роки так і не дотягнулись до вмонтованих у череп Корпача імплантів доповненої реальності, заборонених цивільним ще за доби Отців-відновлювачів. Оператор десь чув, що кожний другий тіроніець користуеться такими імплантами, злісно порушуючи кілька місцевих та імперських законів.

Саме тут, у підземному лабіринті, доречно було скористатись помічними імплантами. Корпач активував їх швидким подвійним примруженням лівого ока. Картина навколишнього світу змінилась. Перед очима оператора-логістика висвітилися індикаційні лінії та шеренги кольорових позначок. Вони підказали йому, що температура у тунелі дорівнює двадцяти чотирьом за Цельсієм, що тиск штучної атмосфери на десять мілібарів нижчий від норми, що ізоляція силової магістралі у трьох місцях прогризена невідомими шкідниками, а у бічному проході відбуваеться несанкціонована біологічна активність. Параметри останньої вказували на присутність зграі щурів-мутантів.

Нічого незвичного.

Корпач увімкнув пристрій з відлякуючим репелентом. Від його поясу відокремився невеличкий модуль-розпилювач. Покружляв навколо, розсіяв сполуку на перехресті тунелів й знов повернувся до поясного гнізда. Щури миттю повтікали, залишаючи на індикаторі позначки холонучих теплових слідів. Корпач повідомив технічну службу про пошкодження магістралі, заглянув до найближчого коридору – радше для проформи, аніж з підозри – й не знайшов там жодного блудняка.

Все ще відчуваючи в тілі бадьорий ритм, він рушив до ангару й далі – до брами вантажної платформи. Конденсат набрякав важкими краплями на вентиляційних трубах, хлюпав під підошвами й примножував скупі відблиски світла. Невдовзі брама відкрилась операторові у всій своїй величі: висока, масивна плита царювала над простором порталу. Вона підносилась над транспортною рампою, підсвічена габаритними вогнями та люмінофорами кранів-тельферів. Її силові ребра здавались відрогами стрімкої скелі. Темно-сірий кераміт наче всотував у себе світло, згущуючи нічні тіні. Світло, що лилось з високої стелі, відстрибувало від цих тіней, як щойно мутанти відстрибували від репеленту.

Корпачеві завжди здавалось, що в темних кутах порталу чаїлись привиди. Астральних істот він не боявся. Його піввіковий життевий досвід свідчив, що люди небезпечніші за привидів та хижу космодромну фауну. Принаймні тут, на Тіронії.

Але стоп.

Він вже не один. Вузьке обличчя.

Вузькі стегна. Вузькі ступні.

Технік Танга з’явилася, як і завжди, несподівано. Вона, не без специфічної грації, відокремилась від здоровенного шматка темряви, що ховався між силовими елементами рампи. Колись Корпача дратували котячі рухи та похмура вдача цієї мовчазної еврокитайки. Проте згодом він змінив свою думку про неї. Серед тіронійських контрабандистів Танга зажила слави крутої і таланистої отаманши, якій щастило обходити пастки митників і Джи Тау. Суха, як тріска, невисока та гнучка, вона здавалась підлітком, котрого заради жарту одягнули у комбінезон з емблемами служби Головного техніка.

– Працюємо вдвох? – запитав у отаманши Корпач, дивлячись, як неквапно, з урочистою солідністю великого механізму, розходяться стулки брами.

Танга, не кажучи ані слова, увімкнула індикаційну голограму. Судячи з усього, це мало правити за позитивну відповідь. Голограма спалахнула в повітрі райдужним кубиком, розгорнулась в екран і зависла перед її обличчям. Синювате мерехтіння перетворило жінку

на ожилого мерця з пригодницькоі симуляшки.

Гнучкі пальці еврокитайки пробігли екраном, ледь занурюючись до його тривимірності, а губи стиснулись у тонку лінію.

Вона ввела код готовності термінала до прийому «човника».

Кивнувши задля порядку, Корпач рушив до брами. Забороло його шолому закрилося за мить до того, як компресори припинили виштовхувати з ангара тіронійське повітря. Одночасно зачинилися мембрани тунелей, що вели до приміщень космопорту. На трубопроводах, наче листя на земних рослинах. затріпотіло лусковиння термічноі ізоляції. Атмосфера пустельноі планети з тихим шерехом увійшла до ангара і заповнила всі його закутки. Металеві поверхні миттево вкрила паморозь, калюжі на підлозі взялись кригою. Зовнішній тиск різко впав, оператор відчув легкий поштовх у скронях і напругу комбінезона, оболонка якого тепер уповільнювала рухи там, де дію суглобів не підсилювала механіка екзоскелета.

Корпач відчув, як прискорилось серцебиття, як судома стиснула скроні. Зміна атмосфери приводила з собою древні тіні. Разом із тіронійським повітрям і тіронійським морозом до земних споруд входили чужі привиди. Корпач здогадувався, що він відчувае іх завдяки Сутності. Колись це насторожувало оператора, але з часом він звик. Привиди не шкодили, трималисъ відсторонено і коректно. Можливо, земні колоністи іх не цікавили. Можливо, й самі привиди не були тубільцями. Минуле планети й тепер, після двох з половиною століть колонізації, залишалось для есперів[1 - Еспер – людина з підвищеним рівнем чутливості до тонких рівнів реальності. Від абревіатури ESP (Extrasensory perception) – екстрасенсорна діяльність.] суцільною загадкою. Офіційна імперська наука тут нічим не могла зарадити. Для неі Тіронія була планетою з примітивною грибковою біосферою без явних ознак догуманоідноі колонізації. Хоча еспери одностайно свідчили про іі давню астральну населеність, представники академічних кіл лише знизували плечима. Для зміни іхньоі позиції потрібні були матеріальні залишки викопних цивілізацій.

А залишків не знаходили.

Над космопортом панувала ніч, темряву якоі розсіювало світло найменшого з супутників Тіроніі – попелясто-срібноі Шарлотти та принагідне сяяння блакитних зірок. Ці світила належали до Скупчення Белефора, що з’явилось над східним обріем на знак близького світанку. Згідно з циклограмою орбітальний «човник» мав от-от притіронитись. Без імплантатів Корпач не зміг би роздивитись вкритий ультрачорним лаком корабель, але реальність було доповнено рухливою червоною рамкою, котра послужливо виокремила темну крапку, що стрімко бігла посадковою дистанціею.

Ультрачорне на чорному, огорнуте чорнотою ночі.

Обабіч рамки висвітилися позначки швидкості корабля та поточні параметри планетної атмосфери. Оператор зазначив про себе, що вітер дме від гірського пасма, а не навпаки. Атмосферний тиск був значно нижчим за середні значення.

«Насувається пилова буря», – зрозумів він і пробіг поглядом шеренги протиштормових екранів. Ще одна рамка вистрибнула з-за поля зору й позначила найближчу щоглу. Навіть з такої відстані Корпач помітив сполохи статичних розрядів на її верхівці. До бурі лишалися лічені години.

Світанку працівники космопорту не побачать, на зміну ночі прийде темрява пилових хмар.

А відтак примчать смерчі.

Ревливі тіронійські торнадо, чиї хоботи завширшки з ангар. Кажуть, що вони потужніші за марсіанські та бальсанійські. Вукі Корпач не зміг би ані підтвердити, ані спростувати цього. Він ніколи не залишав Тіронії.

«Човник» тим часом огорнуло сяйво. Барилисте тіло корабля гальмувало, проходячи крізь портали гравітаційних ущільнювачів. Прибуття відбулося точно за циклограмою. Мілісекунда до мілісекунди.

Танга увімкнула механіку платформи, з якої назустріч «човнику» виплила рампа. Коли корабель зупинився, стіни і дах ангара також рушили до нього, зусібіч закриваючи космічного гостя від місцевих стихій. Мелодійний звуковий сигнал пробіг ангаром, повідомляючи, що над космічним транспортом з цієї миті встановлена юрисдикція колонії. «Човник» огорнули пурпурово-червоні світла митного контролю. Півдюжини летючих кіборгів зависло на різних рівнях поряд із кораблем. Вони оточили його колом, встановлюючи у такий спосіб митно-санітарний кордон.

Корпачеві стало цікаво: який сюрприз приготувала отаманша митникам цього разу. Від початку військових приготувань контроль за галактичним трансфером посилили. Цей «човник» привіз вантаж з міжзоряного транспортника, що належав ноланській компанії. Останнім часом Джи Тау і митники особливо ретельно перевіряли вантажні модулі з портовими позначками світів Сектора Кастора. Причини такої вибіркової пильності не були доведені до відома техніків, але знаючі люди подейкували, що на Нолі пробудилося підпілля.

Корпач озирнувся на техніка. Танга сплетеними пальцями зробила швидкий знак, який на символічній мові контрабандистів означав «зараз почнеться цирк». Борти «човника» розчепірились, наче надкрилля велетенського жука, відкриваючи для огляду його вміст. У вантажному модулі громадились грона контейнерів. Майже всі вони виглядали

одноманітно-сірими, і лише капсули, що містили небезпечні ксеноформи, несли на собі яскраво-попереджувальне маркування.

Летючі кіборги залетіли до корабельного черева і розпочали сканування. Відтак рампою покотилися візки, побігли кіборги-«павуки», шукаючи транзитні, термінові та спеціальні вантажі, на які чекали інші кораблі та склади-накопичувачі космопорту.

Це рухливе роботизоване господарство, в принципі, не потребувало операторськоі допомоги. Ним керував супремус космопорту[2 - Як і великі міжзоряні кораблі, космічні порти та орбітальні станції споряджувались особливо потужними квантовими (позитронними) комп'ютерами, які мали назву «супремусів».]. Від нього кіборги отримували маркувальні ознаки вантажів. Супремус проклав для них оптимальні маршрути в лабіринтах складів, ангарів і терміналів, завантажив транспортні завдання в іхні процесори. Корпачева присутність мала радше ритуальне значення. Проте знак, отриманий від Танги, змусив його напружитись. Нині мало статися щось не передбачене циклограмою.

Власне, саме для таких випадків й ввели посаду чергового оператора.

«Щось» не змусило себе довго чекати. Один з кіборгів-сканерів продублював свій рапорт звуковим сигналом. Більшість апаратів згрупувалася навколо контейнера, подібного до пари з'єднаних основами шестикутних пірамід. На Корпачевому комунікаторі засвітився сигнал потенційноі біологічноі небезпеки.

– Знайдена контрабанда. Попередньо класифікована як несанкціонований біологічний вантаж, – доповів оператор черговому адміністратору термінала. Розвантажування «човника», судячи з усього, відкладалось. Згідно з інструкціями, починаючи з моменту виявлення контрабанди, весь простір ангара потрапляв до компетенції Джи Тау. Відповідно, Корпач і присутні техніки мали тепер виконувати лише іхні накази та розпорядження.

Танга вимкнула голограму, зробила в бік оператора пальцями «жабку» й зникла у темряві.

«Тобто я маю сам все робити?» – здивувався Корпач.

Довго дивуватися йому не вийшло. Тривожний сигнал, наче гірській камінець, зрушив цілу лавину подій, розбудив сплячі резерви безпеки. Спалахнули білі смуги карантинних фільтрів. Активовані біологічні мембрани перекрили вентиляційні отвори. Технічним балконом побігли помальовані у червоне роботи-«павуки». А в комунікаторі оператора виник знайомий голос лейтенанта Ліпскі. Той вже п'ятий рік очолював загін вічно заклопотаних, забіганих та насуплених Джи Тау, які, незважаючи на службову

гіперактивність, раз за разом програвали банді Танги.

– Моі люди будуть в тебе за двадцять хвилин, – розтягуючи слова на альфійський манер повідомив Ліпскі. – Поки що пригальмуй розвантаження.

– А може, без цього обійдемося, лейтенанте? – після підкреслено важкого сопіння запитав Корпач. – Без гальмування?

– Це як?

– Біологічний контроль не фіксує жодних загроз. «Павуки» ізолюють контейнер і чекатимуть на ваших людей. А розвантаження решти піде згідно з циклограмою, – оператор спостерігав, як червонопузі роботи зі всіх боків обліплюють вмістилище контрабанди.

– Ти там зовсім грьобнувся, Вукі? Перейшов на різке курево? – голос Ліпскі повеселішав.

– Насувається шторм.

– Я знаю. Й що з того?

– Повітряний трафик за три години буде блоковано. Якщо негайно не розібрати модуль, дві третини вантажів зависнуть на складі. Зависнуть на кілька діб. Адміністрації це не сподобається.

– Це ваш клопіт, Вукі.

– Згідно з маркуванням, у модулі е вантажі з обмеженим терміном зберігання…

– Повторюю: ваші проблеми.

– …Ви не дослухали, сір. Ці вантажі належать уряду Піфії. Вони там усі під імперськими військовими шифрами. Найвищі рівні секретності і терміновості. У мене таке передчуття, що проблеми не лише в мене.

Лейтенант узяв паузу. Чим довше він мовчав, тим кращав Корпачевий настрій. Фестивальні ритми в його м’язах воскресли і прагнули танців. Крижана легкість все ще обіцяла посмішки долі та несподівані перемоги.

«Питаеш, чи різке в мене курево… Авжеж, різке і глибокобійне… Тобі, лягавому, до самоі смерті такого не вдути. До твого останнього схлипу у вашій псячій дідорні», – подумки зловтішався оператор, уявляючи, як на блідій пиці Ліпскі проступають плями кольору штучноі яловичини. І нехай пес подавиться «сіром». Звісно, звертатись до імперських

шнирів через «сір» – западло. Тим більше, за старими тіронійськими звичаями. Але заради доброї справи можна.

Врешті-решт, Ліпскі прийняв рішення. Цілком буденним тоном він виніс вердикт:

– Розбирайте модуль. Я дозволяю. Але на виході з тунелю буде встановлено додатковий кордон.

– Дякую, лейтенанте, – Корпач порухом брови відновив рух кавалькади транспортних кіборгів. – Ви мудро вчинили, сір.

– Пішов би ти…

«Сам туди сходи, сір довбаний! – оператор вже побачив на другій лінії виклик з неідентифікованого комунікатора. – А ось і Танга намалювалась…»

Він переслав ій шаблон: «Я зайнятий. Зв'яжуся з вами за стандартну годину». Повідомлення з такою послідовністю слів означало, що Джи Тау дозволили розвантаження і розгортають свій митний фільтр у головному тунелі.

Позначка виклику блимнула двічі, а відтак – тричі.

«Тридцять другий контейнер», – розкодував послання Корпач. Він відчув, що Сутність нарешті вилізла зі свого барлогу і мурчить щось на штиб: «Все буде добре, добре…»

Він активував на нарукавному дисплеі схему вантажного модуля. Тридцять другу позицію на ній займав сріблясто-сірий циліндр триметрової довжини з видимим лише за допомогою імплантів маркуванням котрогось з ноланських університетів. Щось з галузі ксенобіології. Циліндр був транзитним і призначався для завантаження у черево корабля G411 «Гвідо Бастардо»[3 - Індекс «G» означає клас корабля. У даному випадку «малий науково-дослідний корабель». Про класифікацію кораблів Зоряного Флоту дивіться в Додатку 3 до першого роману трилогії «Фаренго» – «Тінь попередника».]. Комплектація вантажу мала відбуватися на сусідньому терміналі.

«Усім цим бісовим космопортом рулить мафія», – констатував Корпач. Від Сутності не надійшло жодного заперечення.

Тепер його місія звелася до дрібниці. Транзитні вантажі на сусідній термінал відправлялися через допоміжний тунель, де в останні тижні регулярно псувались детектори стеження. Оператор мав внести до логістичної схеми одне-едине виправлення. Крихітне, непомітне й, на перший погляд, не суттеве. Робот, що везтиме університетський циліндр, згідно з цим виправленням, зробить семи-секундну зупинку напроти розсувних дверей технічного коридору. Двері знаходяться за сотню метрів від виходу з тунелю, де

Ліпскі планує розташувати свій додатковий кордон.

За тими дверима, міркував Корпач, радше за все, вже приготували візок з точною копією ноланського циліндра. Спритності приятелів Танги стане на те, щоб за сім секунд поміняти візки. Й ніхто не зауважить дрібного збою у циклограмі. А виправлення у логістичній схемі остаточно зникне з пам'яті робота при завантаженні до його квантовоі макітри наступного маршруту, себто за півгодини. Тому що з роботом вже попрацювали небуденні знавці квантових макітр.

Корпач відірвав погляд від схеми і подивився на «човник». «Павуки» відтягнули чорно-жовтого порушника спокою до карантинноі зони й заповзялися знімати з нього такелажні засоби. А срібний циліндр дістався пошарпаному колесному роботові, котрий якраз укладав його на свій візок.

Святковий настрій не був випадковим, вирішив Корпач, сьогодні направду був вдалий день. Оператор майже фізично відчув, як круглішають і товстішають цифри на тому анонімному банківському рахунку, код якого він тримав у своіх природних мозкових звивинах, подалі від зрадливих імплантатів.

Десь поряд з тим кодом ховався вхід до барлогу Сутності. Вона також уникала чіпів з кіборгенною пам'яттю.

«Най береже тебе Держатель Склепінь, – побажав контейнерові Корпач. – І тебе, срібний циліндре, і твого брата-близнюка, що полетить на тому дослідницькому кориті… Цікаво, а ким був Гвідо Бастардо? Напевне, вченим. Яким-небудь махнутим на усю голову академіком, що на одній з довбаних планет знайшов ксенопавука чи там ксенокальмара. Або ще якесь слизьке, бридке і отруйне

"ксено"…»

2

Борт лінкора L1 «Айн-Соф», орбіта планети Фаренго (9KB97:2), система зірки Таліс.

23 юна 417 року Ери Відновлення

Корабельному супремусові чомусь подобалося виводити важливі повідомлення просто на

голографічну консоль Першого поста. Там, на тлі зірок і підсвічених синіми зірками пилових хмар Оріона, нині висіло яскраве тривимірне зображення Фаренго. Воно створювало ілюзію прозорості корпусу лінкора. На тій частині зображення, де тінь надвечір'я наповзала на західну півкулю, щойно спалахнули блідо-зелені позначки та літери імператорського наказу.

Одночасно на внутрішній комунікатор Зорана надійшла його звукова форма. Слова наказу входили до свідомості командора з карбованою чіткістю, наче відстрибуючи від дзвінкоі металевоі пластини.

У Ставці згадали про лінкор.

Зміст наказу зовсім не збігався з очікуваннями та розрахунками першого офіцера «Айн-Софу». Попередні розпорядження Адміралтейства майже впевнили командора у тому, що лінкору накажуть підтримати Одинадцятий флот у його війні з гиргами. Такий наказ вписався б у логіку подій й повернув би корабель до його бойового призначення.

Зоранові до тупого болю у попереку набридли розгладжені часом древні планети, руїни та іхні порохняві таемниці. Він відчував себе розкопувачем могил, відчував присутність нелюдських проклять, що не втратили сили за мільйони років. Ця моторошно-невловима присутність геть виснажила командора. Він народився воіном, а не жерцем.

Відповідно, він готував передислокацію корабля до системи Ахернара. Й навіть вже затвердив рейсову схему, як і личило передбачливому та свідомому свого призначення офіцерові. Схема дозволяла зекономити третину пального та на безпечній відстані обійти темну область, де зачаілася малоактивна чорна діра.

Командор пишався ціею схемою.

«Предвічний Велудумане, ти це бачиш! Знов треба все переробляти», – помахом руки Зоран зніс з консолі усі зображення. Літери згасли на дві секунди пізніше за глобус Фаренго.

Настав час поміркувати.

Імператор різко змінив своі плани щодо лінкора. Командиру «Айн-Софу» пропонувалось залишити систему Таліс й прямувати до зірки, відомоі людству під багатьма назвами. Астрономи давнини знали іі під невиразним каталожним індексом HD 140283, літератори доби Сіоранів дали ій поетичні імена Ранкової Мандрівниці, Пратари, Матері Зірок, Оранжевоі Кулі. Люди п'ятого століття Ери Відновлення залишили для вжитку найменш пафосне. Тому у стартовому наказі Ставки новий пункт призначення «Айн-Софу» було названо Пратарою.

Земляни віддавна знали, що зірку сьомої зоряної величини HD 140283 відділяють від Сонця сто дев'яносто світлових років, що оранжеве світило мчить перпендикулярно площині обертання Галактики зі швидкістю півтора мільйона кілометрів на годину. А також знали те, що це гіпершвидке світило е найстарішою зіркою в межах досяжності земних зорельотів.

Вчені імперськоі епохи додали до цього нові знання. Матір Зірок народилася за межами нашоі Галактики задовго до початку іі Першого циклу. Вона запалала тринадцять мільярдів стандартних років тому, коли юному Всесвітові заледве виповнилось триста мільйонів. Рідну Галактику Пратари невдовзі після іі народження розірвали гравітаційні сили сусідніх зоряних островів. Сталося так, що велетенська «чорна діра», яка виникла при злитті кількох галактичних ядер, не знищила, а «виштовхнула» Пратару у далеку подорож, надавши ій колосального прискорення.

Земляни не оминули нагоди вивчити цього свідка найдавніших епох Всесвіту і спрямували до Пратари безпілотний зонд. Той виявив, що своі рідні планети та кометні пояси Пратара втратила кілька епох тому. Проте під час довгих мандрів захопила дві планети-бродяжки, що тепер оберталися навколо неі на сильно витягнутих орбітах. Одну з них, позначену як 18КВ216:2, вкривав суцільний крижаний панцир товщиною у кілька кілометрів. Друга – розміром завбільшки за Марс – потенційно була придатною для життя, проте химерна орбіта не давала добрих шансів іі примітивній мікрофлорі. Та потерпала часом від холоду, а часом від пекельноі спеки. Нічого цікавого у системі Пратари зонд не знайшов.

І вже майже триста років ані безпілотні, ані пілотовані земні апарати не наближались до околиць Матері Зірок. Тим більше, що на шляху до неі зачаілись небезпечні скупчення міжзоряного пилу і темноі матеріі. Час від часу зонд-довгожитель, який все ще обертався навколо Пратари, виходив на зв'язок зі станцією на Ксеніі-II, повідомляючи про коронарну активність рудого світила та про еволюції найближчих до неі «чорних дір» і лімесів.

Імператор наказував екіпажу «Айн-Софу» здійснити висадку в тому районі 18КВ216:2, який назвали Широким Полем. Туди лінкор мав доставити не лише землян, але й рептилоідів з г'ормітським обладнанням.

Згідно наказу, відповідні санкціі Зоран мав отримати після прибуття до системи Пратари. Відповідальною за координацію дій з гормітами імператор призначив Преподобну Тарасваті.

Таке позиціонування насторожувало.

Й не лише це.

Зоран з’єднався з Преподобною й виклав їй зміст імператорського наказу. Та деякий час мовчала. Спілкуючись з телепатами, командор звик до подібних «дорадчих пауз» і терпляче чекав на коментарій піфійки.

– Отже, нашу місію імператор підпорядковує Г’ормі, – нарешті відізвалась та. – Будемо ж достойні його високої довіри.

– Про підпорядкування я здогадався, – буркнув Зоран. – А якщо без пафосу, без «високої довіри», то як? Вам відомо, що там знаходиться, на тій замороженій планеті? Просвітіть мене, Преподобна.

– Портал.

– …?

– Там знаходиться один із вцілілих міжпросторових порталів, створених давніми расами. Його збудували ще в ті часи, коли 18KB216:2 оберталася навколо материнської зірки. Тоді її ще вкривали океани, вона мала атмосферу. Сотні мільйонів років тому.

– Ящери збираються активувати портал?

– Я би так сказала: спробують активувати.

– І яка ж імовірність успіху?

– Я не володію достатніми для прогнозу знаннями.

– Портал вморожено у кригу?

– Наскільки мені… нам відомо, – виправилась Тарасваті, вкотре підкреслюючи перед командором свою невіддільність від жрецької корпорації Піфії, – невід’ємною частиною порталів були живі істоти, подібні до норн-симбіонтів. Можливо, у крижаній оболонці вони ще зберегли свої властивості. Чи, може, правильніше сказати: здібності.

– Як не кажи, а суть не міняється… – спиною командора пробігла хвиля ознобу, немов у рубці повіяло холодом з крижаних пустель 18KB216:2. Він запитав:

– Про симбіонтів вам ящери повідомили?

– Ні.

– Ні?

– Поки що це лише мої припущення.

– На Піфії знають координати інших подібних порталів?

– Деяких, – за тоном, яким вимовила це слово Тарасваті, Зоран зрозумів, що зачепив делікатну тему. Одну із численних заборонених тем священної касти. Проте він вирішив не зважати на заборони та забобони й відновити свій командорський суверенітет.

«Далі відступати немає куди. Все. Крапка, – сказав собі командор. – Від сьогодні відьми не гратимуть зі мною у хованки!»

– Чому ж наша раса не спробувала їх активувати? – він зробив наголос на слові «наша». Хоча його мати, клонка тисяча чотириста двадцятої серії, не була б настільки категоричною щодо генетичної приналежності сина.

– Ми ще не досягли потрібного рівня відповідальності.

– Невже?

– Саме так.

– Це ящери так вважають?

– Не лише вони.

– Портали – іграшки лише для дорослих?

– Ви ж, командоре, все самі розумієте. Ви ж посвячений Страж.

– Не все розумію. Далеко не все… Я от ніяк не зрозумію… Вибачте, Преподобна, за солдатську безпосередність: ви, піфійки, все ж таки на нашому боці? На боці людства чи ви за Г’орму?

– Ми на боці… – знову хвилинна пауза, потім розмірені слова, мовлені тихим твердим голосом: – Ми на боці життя. Ми, командоре, бережемо життя в Галактиці. Всі форми життя. Усяке життя, котре не спотворене навмисним втручанням, не заважає жити іншим, не обмежує суверенну свободу розумних рас.

– Ви, як я зрозумів, щойно отримали свіжу інформацію? – Зорана зацікавила пауза. А проповідей він за своє життя наслухався. Предвічний Велудуман тому свідок.

– Можливо.

– Це якимось чином стосується ящерів-пасажирів?

– Прошу вибачення, командоре. Я зв’яжуся з вами за годину. Тихий мелодійний сигнал. Наче обірване далеке сопрано. Тарасваті вимкнула комунікатор.

«І хто ж, питаемо, командир на цьому грьобаному кориті?» – вкотре задав собі сакраментальне питання Зоран.

Він раптом зрозумів, що не здивувався б, якби Тарасваті сказала, що вже давно знає про нову місію «Айн-Софу». Командору зробилося самотньо й незатишно серед претензійних інтер’ерів Першого посту. Цей настрій в останні дні навідував його все частіше. Він викликав Вольска.

Коли той перетнув мембрану рубки, голографічна панель знову була увімкненою. Але в її тривимірних надрах вже не жовтів диск Фаренго. Там, немов здоровенний апельсин, сяяла Мати Зірок.

– Капітан-командоре, за вашим наказом лейтенант-дослідник Вольск… – почав ксенобіолог.

– Довільно, – Зоран кивнув у бік панелі. – Познайомся, Алексе. Наша нова ціль.

– Це ж не Ахернар.

– Ні, лейтенанте, не Ахернар. Це Пратара. Чув про таку?

– Авжеж, – Вольск обійшов навколо панелі, немов намагаючись оглянути «апельсин» з усіх боків. – Найстарша зірка нашої зони. Й, здається, найшвидша.

– Отож-бо. Гіпершвидка зірочка. Рідкісний галактичний антикваріат, – перший офіцер «Айн-Софу» вказав на крісло, котре щойно вилізло з підлоги і розкрилось, наче хижа квітка в очікуванні легковажної комахи. – Сідай, Алексе.

– І що ми там загубили?

– Там вморожено в кригу один із тих легендарних порталів, що ними Повзучі мандрували Галактикою. Є припущення, що ті слимачки, котрих Повзучі припахали створювати червоточини, не здохли, а лише похропують у кризі. Ящери сподіваються їх розбудити.

– Круто.

– Ще б пак! – командор розкоркував пляшку з дорогоцінним земним напоем. – Так круто, що на тверезу голову й не сприймається… Ми тепер, Алексе, у Г'орми на побігеньках. Повеземо ящірок до Пратари. Або ж куди вони скажуть.

– Ми військові…

– Так-так. Повчи мене, – примружився Зоран. – Повчи старого пса… Всі мене вчать. Усі такі мудрі. І ти, і наша високородна Вей. А Преподобна яка мудра. Ціла навала мудрості на одного простого і невченого солдата.

– Вибачте.

– Ти певно забув: ми на «ти».

– Вибач.

– Отак краще… Я ж не проти наказів, брате, – Зоран налив і прирівняв кількість напою у склянках. – Офіцер Імперії не може бути проти наказів. Ти ж розумієш… Але ж ми… Ми, військові, тепер зовсім поза грою. Зовсім… Рептилоіди, жриці… Я знаю, що ти скажеш. Ти скажеш, що імператорові видніше. Так? От, бачиш… А отець-командир тобі скаже, що нами тепер править не брат наш Теслен. Нами править Її Величність Преподобна імператриця Сайкс.

Я помиляюсь? Не чую?

– Я не лізу до політики, – звертання «брате» сьогодні не розчулило, а радше насторожило Вольска. З командором щось відбувалось. Щось його гризло зсередини. І природа цієї гризоти непокоїла ксенобіолога.

– Не лізь, не лізь, брате, хто ж проти… Але невдовзі – дуже-дуже скоро – політика сама залізе до тебе. Та що я кажу: вже залізла. Де тепер твоя Шерма?

– Моя?

– Твоя. Ти ж все ще її кохаеш.

– Я б…

– Кохаеш, брате. Я знаю. Сниться вона тобі… – Зоран підніс склянку до рівня очей, примружився на світло, що виблискувало крізь рідину. – Давай вип'ємо за любов. За істинне цілковите земне кохання. Щоб тривало!

– Хай буде так.

– До дна, – не забув нагадати далекий нащадок балканських слов’ян перед тим, як спорожнити склянку.

Вольск вкотре подивувався незвичному відчуттю одночасно пекучого і животворного струму у стравоході. Жодний інший напій не дарував такого поєднання.

«Ефект натурального продукту», – припустив ксенобіолог, відправляючи склянку до утилізатора.

Йому здалось, що погляд Зорана спрямовано повз брата-Стража, повз панель, повз тривимірне зображення Матері Зірок, повз рубку. Повз цілу систему Таліс. Що дивиться капітан-командор у те заповідане й невидиме іншим, де справжні воіни Імперії відчувають твердий грунт під ногами.

Гвен Вей здивувалась, побачивши у щілині між розсувними панелями живу комаху. Подібна до крихітної сріблястої рибки, та спритно побігла стіною. Тріпотіння її довгих вусиків здалось баронесі кумедним.

Termobia domestica, класифікувала вона несподівану гостю. Синантропна, тобто звична в людських оселях, істота із загону щети-нохвосток. Одна із найдавніших та найдосконаліших істот Землі. Півмільярда років тому щетинохвостки освоювали простори колискової планети. Вони були сучасницями велетенських акул-мегалодонтів та перших сухопутних рептилій.

«От і вір технікам, що зорельоти абсолютно стерильні», – Гвен спробувала впіймати комаху, але та з неймовірною швидкістю добігла до технічного отвору і щезла в ньому.

Поява щетинохвостки нагадала баронесі її пам’ятну розмову з Мулан.

«А сестричка таки мала рацію, – подумки погодилась з аргументами піфійки Гвен, – біосфера багатьох планет близькоі галактичної зони, швидше за все, має спільне джерело. Якась древня раса намагалась трансформувати ці планети за певним взірцем, а потім кинула цей проект недоробленим. Найцікавіше – перероблені біосфери існують, а залишки техносфери відсутні. Все вказує на катастрофічний кінець «трансформаторів». Щось їх знищило. Й це «щось» було галактичного калібру. Г’орміти мали би пам’ятати ці події. Вони все пам’ятають. Шкода, що тепер вони зі мною не спілкуватимуться».

Вона згадала ті тижні, коли в її тілі перебував зародок гуманоіда, й мимоволі здригнулась. Вона все відкладала візит до анабіозної лабораторії, але тепер твердо вирішила: завтра вона перемістить ембріон до інкубатора. Чому суджено бути, того не уникнути. Це кредо

земних фаталістів вона засвоїла багато років тому. Ще на Бальсані.

«Ні, не завтра, а сьогодні, тепер!» – рука баронеси рушила, щоби командним помахом розчинити вхідну мембрану, але зависла на півдорозі.

В кістці над її правим вухом виникло недоречне саме тепер відчуття. Виклик внутрішнього комунікатора. Баронеса дала дозвіл на контакт.

– Вітаю вас, Вей.

Або їй здалось, або в голосі Тарасваті бриніла незвична напруга.

– І я рада вам, Преподобна.

– Вибачте, що турбую вас проти ночі.

– Ніч тут – умовність.

– І все ж таки… У нас нове завдання, Вей. Імператор віддав наказ йти до Пратари.

– Несподівано.

Це направду несподівано, наказ імператора її здивував.

– Нам наказано знайти та активувати портал на планеті 18KB216:2, – продовжила Тарасваті. – А також, у разі потреби, захистити його від ворога. Головною проблемою вважається відновлення життєдіяльності істот, відомих вам як норни…

– Але ж…

– Приготуйтесь отримати інформацію про них. Відразу попереджаю: інформація буде надана у специфічному форматі. Г’орміти силкувалися адаптувати свої знання про норн до нашого способу мислення. Проте – скажімо відверто – в них не все вийшло. Мені, разом із вашою групою ксенобіологів, необхідно опрацювати отримані від них знання. Там десятки, якщо не сотні терабайт.

– Я не впевнена, що цього буде достатньо для успішного ребіозу таких незвичайних істот. Те, що мені відомо про норн, свідчить про іхне походження з абсолютно невідомої нам біосфери. Ми не знаємо ані іхньої морфології, ані принципів функціонування іхніх організмів. Я вже не кажу про те, що наша наука не розуміє фізичних основ дії тих іхніх порталів.

– Я розумію вас, Вей. Ми усвідомлюємо складність завдання. Тому з нами до Пратари

відправляться ксенобіологи з Г’орми.

– Вони колись здійснювали ребіоз норн?

– Ні, не здійснювали. Ніколи. Востанне ксенобіологи Г’орми працювали з норнами тисячоліття тому. Але ті рептилоіди, яких відправляють з нами, володіють повнотою знань про цей процес. Я маю на увазі специфіку зберігання інформації у г’ормітів. Якщо е живі нащадки того клану, який за давніх часів досліджував норн, то вони здатні відтворити весь обсяг знань своіх предків. У них із предками своерідний зв’язок.

– Навіть якщо це правда, то не все вичерпується теоретичними надбаннями. Для ефективноі роботи зі складними біологічними структурами потрібні особливі навички. Повноцінний клінічний досвід.

– Рептилоіди вміють зберігати не лише теоретичні знання. Коли теперішній ящір з клану Па’фор буде, як ви кажете, клінічно оперувати з норнами, він робитиме це так, наче в нього вселився його далекий предок, що досліджував норн сто тисяч або триста тисяч років тому.

– Сподіваюсь, що в них зберіглась відповідна техніка, інструменти.

– Вони у Лабіринті якраз займаються реконструкцією необхідного обладнання. І повірте мені, Вей, рептилоіди його відтворять один в один. До останньоі молекули. Але на це потрібний час. Мені повідомили, що реконструкція триватиме щонайменше кілька стандартних діб. А ми з вами поки що спробуемо розшифрувати ту інформацію, яку я щойно отримала.

– Тоді не будемо відкладати, – рука Гвен таки завершила командний жест. Мембрана розійшлась, відкриваючи перспективу залитоі білим світлом житловоі палуби лінкора.

3

Дім астрофізика Гела Каспета, передмістя Астера, планета Аврелія (6КА81:4), зоряна система Мійтри (HD168443)

25 юна 417 року Ери Відновлення

Господар будинку досягнув столітнього віку, а сам дім спирався на міцний фундамент однієї з найперших споруд, збудованих земними колоністами на Золотій Планеті. Минулі війни і смути не зачепили старого дому, ківсяки не підрили його капітальних мурів, а події останніх тижнів поки що обходили дім дальніми стежками.

Ліфт підніс Гела Каспета до вежі, з якої відкривалась широка панорама ранкового Астера. Про те, що столиця Аврелії пережила чергову важку ніч, промовисто свідчили димні стовпи, що сперечалися розмірами з найвищими хмарочосами середмістя. Темно-сірі дими зливались із світло-сірим хмарним покровом, що наповз вночі з моря.

– Сьогодні їх значно менше, – порахувавши димові стовпи, вголос констатував астрофізик. Як людина, що все життя займалась науковою аналітикою, він намагався самостійно визначити напрямок подій. Тим більше, що офіційні та соціальні канали подавали, м'яко кажучи, дистильовану картину епічної битви колоністів проти повсталої планети.

Гел вкотре спробував викликати на зв'язок давнього приятеля, полковника Охоронних сил у відставці. Але комунікатор відставника не відповідав, як і більшість зв'язкових пристроїв друзів старого вченого. Він здогадувався, що мовчання комунікаторів – погана ознака. Проте сподівався, що його колегам з Університету врешті-решт пощастить пережити повстання планетарної біосфери.

За власне життя він практично не турбувався. Коли тобі перейшло за сотню, бінарність життя і смерті набувае суто філософського виміру. Лише крайня з можливостей – перспектива загибелі Університету – неабияк засмучувала Гела. Він любив парки, які оточували головний науковий центр планети, любив величний затишок ампірних залів і прикрашених вітражами галерей Пінакотеки, любив дискусійні кімнати з іхніми незручними кріслами та беззахисно-старомодними інтер'ерами. Він заборонив собі уявляти руіни цього світу: випалені будівлі і паркові альтанки, розтрощені голографічні демонстратори, уламки колекцій, розірвані потворами тіла працівників і вчених. Він прагнув лише інформації. Чистої, без панічних фантазій і перебільшень. А саме такої інформації бракувало. Всі спроби отримати свіжі зображення університетських лабораторій і кампусів наштовхувались на фільтри урядової цензури. Влада заблокувала навіть доступ до супутникового моніторингу поверхні планети.

Для заспокоення він зв'язався з Боною, колишнім університетським ксенобіологом. Колега доживала віку у містечку Аркадіумі, за двісті кілометрів північніше від столиці. Учора Бона показала йому зображення вулиць Аркадіума, отримані з летючої камери-монітора – там панував звичний спокій. Мешканці містечка навіть дітей не забрали з вулиць. «Павуки» вартували на головних перехрестях, роботи діловито будували захисний периметр, але в цілому картина виглядала ідилічною.

Ці мирні картини частково відновили оптимізм астрофізика. Бона підтвердила, що ситуація в Аркадіумі й цього ранку відповідае назві містечка. Гел побажав ксенобіологу й надалі

тішитися «аркадійським щастям», роз'єднав зв'язок з нею і залишив оглядову позицію у доброму настроі. Зрештою, пильнувати з вежі не було необхідності. Навколишня астерійська панорама транслювалась на панель його комунікатора.

Вже на сходах Гел відчув незвичну вібрацію захисних екранів. За секунду він отримав повідомлення, що на підземному рівні дому з'явились гості. Автоматика негайно підвищила потенціал захисту.

– Які ще гості? – перепитав астрофізик. Гостей він не чекав. Тим більше з того рівня, де будівля мала вихід до тунельних комунікацій колонії.

– Два дорослі гуманоіди, – відповіла жіночим контральто автоматика дому. – Одного з них ідентифіковно як Самарро Каспета, другий – гадано жіночої статі. Ідентифікація тривае.

«Цілком у стилі малюка Сама, – подумав Гел. – Шість років про цього роздовбая не було чути, а саме тепер, посеред кінця світу, він вистрибуе з підземної діри та ще й з подружкою».

Старий впіймав себе на думці, що здивувався б менше, якби замість онука і незнайомки з підземелля вилізли ківсяки з адельмами. Гел похитав головою, наче виганяючи з уяви привиди. Він голосом розпорядився приготувати сніданок на трьох й рушив до мембрани, котрою зачинявся похилий коридор, що вів у підземелля.

Мембрана стала прозорою. Гел побачив, що коридором до нього наближаеться екзотична парочка. У брудному хлопцеві він насилу впізнав Самарро. Дівчина навіть у подертому вологому одязі і з розпатланим волоссям була виклично-звабливою.

«Вона не з Випереджаючих світів», – сказав собі астрофізик. Якби він був молодшим, то висловився б інакше. Адже багато років Гел Каспет провів за межами Золотої Планети і в мандрах Периферіею надивився усякого. Спеціалізованих ноланських клонів він також зустрічав. Але бурхливий період життя минув разом із бажанням робити беззастережні висновки. Так, звісно, дівчина, яку привів до дідового дому Самарро, мала вигляд втікачки з нолансього борделю. Проте у теперішні непевні часи, таке могло правити за маскування. Колись Гелові довелось бачити арешт піфійської шпигунки. Та, швидше за все, була посвяченою Знаючою, а виглядала, як дешева стриптизерка.

– Сніданок за сорок хвилин, – повідомило контральто.

Гел наказав мембрані щезнути.

– Хау! – онук жестом дав зрозуміти дідові, що не розкривае йому обійм лише з огляду на стан свого одягу. – Вибач, що не попередив про візит. А це – Лара. Моя дівчина, вона з Ноли.

«Все ж таки з Ноли», – подумки зітхнув Гел, а вголос запитав:

– Діти, ви певно зголодніли?

– Бачиш, Ларо, який в мене дідусь? – Самарро поплескав дівчину по плечах. – От що значить стара школа! Жодних розпитувань після шести років відсутності, – він підморгнув Гелові. – Ти справжній аристократ, старий! Але я знаю, ти не пустиш нас до столу у такому вигляді?

– Звісно, – кивнув астрофізик. – Не пущу. Ви, Ларо, – звернувся він до дівчини, – називайте мене Гелом. А ти, – він ненадовго зупинив погляд на татуюванні Самарро, – починай згадувати, де тут що знаходиться. Принтер, якщо ти ще не забув, он там, – Гел показав на широкі сходи, що вели на другий поверх. – Поки він друкуватиме вам костюми, встигнете помитись. Я чекатиму вас в ідальні за півгодини.

У призначений господарем дому час до ідальні увійшов модно одягнений молодий авреліанець у супроводі стрункої дівчини. Її легке напівпрозоре плаття підкреслювало не лише вроду, але й сповнені грації рухи. Гел ще не почув від ноланки жодного слова, але вже відчув до неі симпатію. Досвідом він відчув в ній щось набуте в темряві та лабіринтах чужих бажань. Те, що залишае в очах непрозору патину смутку.

«Вона бачила підсподдя світів», – припустив старий астрофізик. Він не заважав гостям тамувати голод, дивлячись, з якою жадібністю вони зменшують запаси домашнього сервіратора. При третій зміні страв, коли дівчина спорожнила черговий келих вина, Гел посміхнувся ій:

– Вам не пасуе ім’я «Лара».

– Дідо, не діставай малу, – буркнув Самарро.

– На що ви натякаете? – дівчина зустріла погляд Гела і не відвела очей. Очі в неі також були викличними – таких яскравих очей у природнонароджених не бувае.

– Я натякаю на те, що Астер – не найкраще місце для гри у хованки. Я, скажімо, не впевнений, що автоматика мого дому не відправляе звітів до місцевого офісу Джи Тау. Швидше за все – відправляе.

– Джи Тау тепер не до тих звітів, – докинув Самарро.

– Ми тут ненадовго, – запевнила дівчина.

– Я за свое життя кілька разів зустрічався зі спецслужбами, – правив далі Гел. – Можете

мені повірити: вони і з чудиськами дають собі раду і швидко відшукують тих, хто ім потрібний. Вони встигали за моїх часів, встигнуть й нині. У вас, дітки, обмаль часу.

– А чому, власне, ви вирішили, що нас шукають Джи Тау? – дівчина пильно розглядала стомлене обличчя Гела. – Ми ховалися у підземеллях від адельм.

– Може, я й виглядаю на старого зуйма[4 - Зуйм (діалект ханхан) – селюк, лох.], проте розум мій поки ще не зів'яв, – посміхнувся Гел, спостерігаючи, як червоніють щоки дівчини. – Ніхто не рятується від адельм і ківсяків у підземеллях. Саме там іхні гнізда. Якщо ви туди полізли, значить, боялися когось страшнішого за монстрів. А хто в наш час страшніший за адельм? Не підкажете?

– Ви кажете, Геле, що свого часу мали справи з Джи Тау, – дівчина видобула з серверatора новий келих з вином і милувалась грою світла на його кришталевих гранях. – Ви підтримували авреліанську опозицію?

– Це було не на Авреліі.

– Ви мандрували?

– Дідусь Гел – астрофізик. Він брав участь у дальніх експедиціях, – пояснив Самарро.

– Он як, – дівчина пригубила вино. – Поважаю. Я також була на Кідроніі.

– Може, все ж таки ви себе назвете? – Гел також торкнувся вина, змочив пересохлі губи. – Я ж назвав вам свое справжне ім'я.

– А якщо нас почують Джи Тау?

– Автоматика вже сканувала ваші антропометричні дані. Ідентифікація займе кілька хвилин.

– Наталія Трентон Лао, до ваших послуг, – церемонно підвелась і вклонилась господареві дівчина.

– До ваших послуг! Як в історичних постановках! – пирхнув Самарро.

– Мені дуже приемно, міс Лао, – Гел, наче салютуючи дівчині, підняв келих. – Ви дуже вродлива. Надзвичайно… Й що ж ви робили на Кідроніі?

– Супроводжувала намісницю Унно.

– Лідію Унно з Дому Корвін-Клартів? – брови астрофізика злетіли догори.

– А що, хіба у цій довбаній Імперії були якісь інші намісниці з прізвищем Унно?

– Наче не було, – після хвилинного мовчання визнав астрофізик.

– Отож-бо, – гмикнув Самарро. – Взула тебе мала?

– Я здивований, – примружився Гел. – От не думав, що колись прийматиму в себе представницю вищого світу.

– А не треба дивуватись, Геле. І не таке ще бувае, повірте мені… Й ніяка я не представниця вищого світу, – Наталія рішуче трусонула пишною гривою волосся й одним ковтком опорожнила келих. – Я була в Ліди наложницею. Рабинею. Я голіма клонка. Г'іма папая. Щоправда, дуже дорога клонка. Дуже-дуже. Як каже ваш онук – параванхо[5 - Г'іма папая (діалект ханхан) – клонка, що працює в секс-індустрії. Параванхо (діалект ханхан) – крута, центрова персона.]. Високоспеціалізований виріб з обмеженої серії КМ0981.

– Але ж у виробів…

– …немае прізвищ, – допомогла старому дівчина. – Так. Я підробила документи, зробила ноги з Ноли, вийшла заміж за авреліанця. А тут мене викрили чортові Джи Тау. І ось: я знову в бігах. Коли тікала, мене підстрелили. Росо мене врятував.

– Росо? – Гел запитально глянув на онука.

– Так мене називають друзі, – пояснив Самарро.

– Авжеж… – кивнув астрофізик. – Друзі.

– Ваш Росо дуже крутий, – додала Наталія. – Він нищив здоровенних ківсяків. Справжній герой.

– І де ж твоя зброя? – поцікавився в онука Гел.

– Залишив під землею. Я ж не хочу підставити рідного дідуся. – Ти й так мене підставив.

– Ми не затримаемось надовго.

– Згідно з імперськими законами я вже злочинець, – посміхнувся Гел. – Ви перебуваете в просторі моеі персональноі відповідальності вже більше години. Цього достатньо, щоб до мене застосували принагідну статтю Надзвичайного акту.

– Зараз в Астері сотні тисяч втікачів з півночі. У кожному третьому домі гості, – зауважила

Наталія. – Звіт автоматики не приверне уваги Джи Тау.

– Домашній комп’ютер, міс Лао, вже відіслав ваші зображення та пакет фізіометричних маркерів до місцевої Служби. Відповідно, вас там вже б мали ідентифікувати. Я дивуюсь, що тут досі немає гіперів[6 - Гіпери (діалект ханхан) – урядові нишпорки.].

– Тоді треба робити ноги, – підвелась Наталія. – Шкода, не встигли виспатись.

– Я, з вашого дозволу, дещо пораджу вам, – Гел також залишив крісло. – Поряд е таке місце, де гіпери вас не шукатимуть. Принаймні не шукатимуть до закінчення усього цього… страхіття.

– Будемо вам вдячні, – не відриваючи погляду від обличчя старого, мовила клонка.

Гел Каспет все ж таки переоцінив спроможності Служби Запобігання. Чи то через вимушений перехід Джи Тау на резервні канали зв’язку, чи то в результаті пошкоджень інформаційних мереж Золотої Планети, тактичні і контрольні звіти надходили із затримками. Інформація про те, що розшукувана Наталія Лао перебуває у будинку відставного професора Університету, місцевий координатор отримав лише за півтори стандартні години після появи там втікачів. У мирні часи така скандальна затримка призвела б до відставки десятка офіцерів і сержантів Служби.

Втім, мирні часи минули.

Координатор, маючи наказ контр-адмірала Блісса, надав інформації про місце перебування Лао пріоритетного значення. До будинку Гела Каспета відправили тактичну групу, яка знайшла господаря непритомним, а будинок порожнім. Старий учений пояснив, що зазнав нападу і не знає, що саме робили в його помешканні й куди потім зникли Наталія Лао і Самарро Каспет.

Розгорнутий у домі медичний модуль зайнявся його лікуванням, а бійці тактичної групи дослідили записи домашньої автоматики, які підтвердили факт нападу на господаря будинку та вказали шлях втечі клонки і Каспета-молодшого.

Судячи з записів, ті залишили будинок через підземний комунікаційний тунель. Відправлені туди «павуки» невдовзі зачепились за тепловий слід втікачів, рушили ним, проте подальшому переслідуванню завадили обвали стінок тунелю та підозріла біологічна активність. Пошуки у промисловій зоні, куди, згідно зі схемами, вів цей лаз, також не дали результатів. Бійці і кіборги обшукали цілі гектари безлюдних роботизованих цехів, градирень, складів, ремонтних майданчиків і транспортних терміналів. Ретельно перевірили записи охоронних систем промзони, звірили зі стандартними значеннями

виміри технологічних приладів, датчиків та індикаторів. Жодних слідів – ані візуальних, ані теплових, ані одориметричних[7 - Одориметрія – визначення характеристик об’єкта за запахом.], ані вібраційних – вони не знайшли.

Після шести годин оперативних дій координатор наказав припинити пошуки. Новий небезпечний прорив ківсяків неподалік від промзони змусив його повернути тактичну групу на базу і передати контроль над районом Охоронним силам.

4

Поблизу поселення Ліфанія-шоста, планета Тіронія (3КВ22:4), система зірки Хаябуси (HD10647)

14 юна 417 року Ери Відновлення

– Отже, ти той, на якого ми чекали? – Танга незворушно дивилась на людину, яку витягли з біологічного контейнера дві з половиною доби тому. Перед нею сиділа тендітна білявка з ідеально округленим обличчям ляльки, хвилястим жовтуватим волоссям і сіро-блакитними очима, котрі своєю крижаною невиразністю нагадували індикатори застарілих кіборгів. Все в цій людині-ляльці здавалось штучним, манірним й надмірно витонченим. Мешканцям індустріального світу ця несправжність здавалась уламком чужого, хворобливого і збоченого життя. Дражливою карикатурою на те, що вони звикли вважати зримим образом людини, що варта поваги.

Тіронійські Діти Атри[8 - Діти Атри – назва клонськоі секти вогнепоклонників, культові корені якоі сягають часів Заратуштри і Сасанідськоі держави. Детальніше про Дітей Атри – у другому романі трилогіі «Фаренго» – «Гніздо».], які першими побачили цю істоту, щойно звільнену від протиперевантажного гелю, вирішили, що з них познущалися. Попереджені единовірцями з Ноли, вони піднесено чекали на прибуття пророкованого Саошианта, а натомість зустріли живу ляльку. Зроблену на замовлення якогось хтивого багатія працівницю секс-індустріі. Навіть клони визнали недоречність та вульгарність цього створіння, вузько призначеного для втілення бридких фантазій.

Істинно віруючі, вони не насмілювалися висловлювати вголос своі сумніви. Проте в іхніх розгублених поглядах народжувалися та розгортались питання, що не отримували належноі відповіді.

«Невже сподіваний Спаситель Осьового народу, – запитували очі вірних, – перед вирішальною битвою увійшов до тіла неповнолітньої повії? Для чого Йому така маска? Чи повірять у Його місію ті, хто побачить замість могутнього вождя ноланську ляльку?»

Танга не належала до тих, хто надавав великого значення тілесним формам, у які за потребою огортала себе Аша-істина, проте і в її гартованому естві народився протест. Особливо її дратували очі прибульця (прибулиці). На тверде переконання Танги, очі Спасителя мали запалювати вірних на напружене та безумовне служіння. Проте в тих очах, які вона бачила напроти, не було й натяку на духовне полум'я вогненного божества.

«Світлоносцеві не личить мати такі пусті очі», – вирішила отаманша контрабандистів, а вголос мовила:

– Ми просимо тебе дати нам істинний знак Спасителя, щоб Діти Атри отверділи у вірі і сповнились рішучості.

– Я знаю звичаї нескореної Тіронії, – відповіла (відповів) людина-лялька. – Я готовий пройти випробування.

– Я кажу не про випробування, а про знак.

– Знак не забариться.

– Добре, – кивнула Танга після недовгого мовчання. – Йди за мною.

Вона повела людину-ляльку до нижніх рівнів старовинної виробки, яка тягнулась, наче нора велетенських щурів-ратанів, на північ від житлового купола «Ліфанії-8». Ці лабіринти ніколи не знали пасток і спостережних систем Джи Тау. Навіть у чорні часи придушення клонських повстань глибинна цитадель залишилась неприступною для бойових кіборгів і штурмових загонів Четвертого флоту. Втративши сотні бійців і роботів, каратели задовільнились тим, що підірвали в шахтних колодязях потужні термобаричні бомби.

Того дня вогонь поглинув Дітей вогню.

Клони вірили, що душі спалених оборонців й досі, за волею Благого Атри, блукають під землею невідомщеними та настороженими. Що вони незримо охороняють вкриті чорною кіркою зали, коридори і лази, доводячи до божевілля тих ворогів, які наважуються забратись до підпільного царства.

Випаленими тунелями Танга вела прибульця (прибулицю) до місця випробувань. Клони-охоронці мовчки йшли попереду і ззаду, готові померти за посланця благих Сил. Навколо простяглась непроглядна темрява, але ніхто не запалював вогнів. Танга і клони бачили у темряві завдяки зоровим імплантатам, але людина-лялька такого пристрою не

мала. В ній не знайшли жодного імплантату. Тому Танга напружилась, коли перед ними виникло нешироке провалля. Невидимі для прибульця (прибулиці), клони, що йшли в авангарді, звично перестрибнули через розколину. Танга готова була підхопити людину-ляльку, якби ій загрожувало падіння, але прибулець (прибулиця) граційним стрибком подолав (подолала) небезпечне місце.

Такий фокус сподобався Танзі.

«Ця лялька не така проста, якою здається», – зрозуміла вона. За годину вони дійшли до Зали Перепусток. Так називалась невелика печера, де в давні часи Діти Атри ставили варту, що охороняла шлях до глибших рівнів підземного лабіринту. Тепер тут мешкали ті з Дітей, які повністю посвятили себе Аші-істині і не бажали спілкуватися з прогнилим світом. Серед них жила стара клонка-провидиця, котра вміла передбачати небезпеку, виявляти імперських шпигунів, агентів наркомафії і викривати зрадників.

Печеру освітлювали світильники, зроблені у вигляді срібних і золотих дерев. Танга згадала той день, коли мати вперше привела ії, дев'ятирічну дівчинку, до Зали Перепусток. Тоді маленька сповідниця Атри запитала маму:

– Чому ці дерева не зробили зеленими?

– Їх зробили срібними і золотими в пам'ять про священні дерева Атри.

– Священні дерева ростуть на Землі?

– Вони росли там, але іх знищили слуги мороку. Священні дерева сяяли світлом Аші-істини і засліплювали слуг мороку. Тому вони послали чудисько, і воно знищило священні дерева.

Маленька Танга уявила потворне і хиже чудисько. Воно було подібне на щура-мутанта. На швидке і спритне страховисько, яке полювало на дітей і свійських тварин у житловому куполі. Танзі захотілось плакати. Мати тоді пояснила ій, що Діти Атри ніколи не повинні плакати, тому що іхні сльози підсилюють і втішають володарів мороку. З того часу Танга плакала рідко.

Майже не плакала.

Доросла Танга подивилась на людину-ляльку, освітлену образами священних дерев. Химерне сяйво несподівано виокремило ії обличчя – мертвотно-біле, застигле у незворушній порцеляновій досконалості. Й нова хвиля зловісного передчуття пройшлась еством контрабандистки.

Людина-лялька наче відчула настрій Танги. Вона кинула на контрабандистку свій стомлено-безбарвний погляд, і горло Танги стиснув спазм. Наче зашморг перехопив шийні м'язи. Вона захлинулась слиною, закашлялась й ледь не втратила свідомості. Танга раптом зрозуміла, що ця істота з порцеляновим личком може будь-якої миті вбити ії. Та не лише ії, а й будь-кого одним лише зусиллям волі.

«Не всі чудиська подібні до ратанів», – подумала контрабандистка.

«Не всі», – сказав чужий голос в ії голові.

«Так ти й думки вміеш читати?»

«Я багато чого вмію. Де там та ваша провидиця? Кличте ії сюди.

Немае часу на ритуали».

– Закличте провидицю, – наказала Танга. Тепер вона намагалась не думати. Принаймні не будувати з думок систему.

Їі почули. За хвилину клони принесли вузькі полотняні ноші, на яких сиділа старезна жінка. Спочатку провидиця наче спала. Голова ії була похилена, очі закриті.

Але за мить вона підвела голову й прикипіла очима до людини-ляльки.

– Хто ти? – прохрипіла провидиця.

Танзі здалось, що стара налякана. Отаманша ніколи не бачила провидицю наляканою, проте не здивувалась. Вона вже зрозуміла, що ціла Тіронія за всі віки колонізації не бачила істоти, подібної до людини-ляльки.

– Я Проклятий, який повстав для помсти. Я вимолений і очікуваний. Я Саошиант.

– Хто ти? – Танга побачила, як вібрують бганки шкіри на обличчі провидиці. Як хвилювання, змішане з підозрою та безсиллям, котиться ним від перенісся до вух і шиї.

– Сама скажи. Нехай усі почують.

– Що саме сказати? – ці слова стара клонка прошепотіла. Лише Танга і клони, які тримали ноші, почули розгублене шелестіння, що сповзло з ії губ.

– Тобі видніше. Адже це ти провидиця.

– Я не… В мене немає слів. Потрібних слів.

– Люди за тисячоліття попридумували стільки усяких слів, – ледь знизав плечима прибулець. – А тобі їх чомусь бракує. Чого так?

– Тому що… – провидиця замовкла, але мовила знову і голос її зміцнів: – Ти – бог. Древній бог, дуже древній… – обличчя старої на мить розгладилось, наче нестерпне, межове здивування пройшлось по ньому пласкою. – О, святі Сили, наскільки… Який древній…

Танга зауважила: називаючи прибульця богом, провидиця використала не звичне для тіронійських Дітей Атри слово «егурі»[9 - Відозмінене авестійське «ахура» – володар, пануюча істота.], а рідкісне в мові посвячених дастуран «амерті». Згідно з молитовним досвідом Танги, цей божественний титул супроводжував ритуальні згадки про темні й грізні сутності. Точного його значення отаманша не знала. Щось пов’язане із безсмертям.

«Навряд чи прибулець відчув різницю», – промайнуло в голові Танги. Тіронійка наказала собі не розгортати цю думку у складніші судження.

– Цілком вірно, – з незмінно безбарвною інтонацією підтвердила слова провидиці людина-лялька. – Тепер можеш відпочити.

Голова провидиці хитнулась, її очі згасли. З неї немов вийшло щось вперте, що надавало старезному тілу форми. Незграбною масою плоть провидиці осіла на ноші. З рота витікла цівка слюни.

– Ти вбив її? – не втрималась Танга.

– Вона стомилась. Дуже стомилась. Я її відпустив.

– У смерть?

– Смерті немає, Танго. Є лише інший спосіб буття. Щоправда, не настільки різноманітний, як цей.

– Що тобі потрібно? – Танга намагалась не дивитись на мертву провидицю.

– Для початку мені потрібно до Гірчичної пустелі. До міста Саід. – Це місто було зруйноване під час останньої революції. Там тепер ніхто не живе.

– Тоді мені потрібні руїни Саіду. Доправте мене туди.

– Ми підготуємо експедицію.

– І якнайшвидше, Танго. В мене обмаль часу.

Тіронія

(вибірка з історичної довідки для туроператорів)

Землеподібна планета Тіронія, третя в системі зірки Хаябуси (HD10647), була відкрита за допомогою Великого Місячного телескопа у 2095 році ЕП. Тоді ж отримала свою назву, яку придумав син одного з операторів телескопа. Було встановлено, що планета обертається навколо своеі зірки за сто дев'яносто шість земних діб.

Перші безпілотні апарати землян досягли околиць Хаябуси через вісімдесят років. Вони встановили, що Тіронія – пустельна планета з аргоново-азотною атмосферою, незначними підповерхневими запасами рідкоі води і сезонними річками, які усі до одноі пересихають у літній період. Тяжіння на іі поверхні ледь перевищуе земне, а сильне магнітне поле захищае поверхню від космічного опромінювання.

Завдяки значному нахилу осі планети відносно площини обертання навколо Хаябуси, температура в екваторіальній зоні коливаеться від плюс сорока градусів Цельсія до мінус вісімдесяти. Різка сезонність супроводжуеться пиловими бурями планетарного масштабу. Поблизу полюсів е територіі, постійно вкриті товстим шаром криги та сніговим покровом. Таким чином, Тіронія разюче подібна до Марса, але значно більша за Червону планету і краще захищена від галактичноі радіаціі.

Біосфера планети знаходиться на примітивній стадіі розвитку і представлена здебільшого грибками і грибами, які, на думку ксеноботаників, е прямими родичами земних грибів. Вважаеться, що на Тіронію вони, так само, як і на Землю, потрапили за допомогою міжзоряних комет – уламків гіпотетичноі Дощовоі планети, галактичноі прабатьківщини грибів. Довший час Тіронія не цікавила землян як об'ект для колонізаціі. Лише у 156 році ЕВ ресурсна компанія «Аванта» отримала дозвіл на розвідку природних копалин на Тіроніі. Першими людьми, які ступили на Тіронію, стали працівники «Аванти», що висадились на планеті з борту зорельота «Гарм».

У подальші десятиліття доля Тіроніі визначилась. Вона стала місцем видобутку тих рідкісних металів та мінералів, технологіі молекулярного синтезу яких або неможливі зовсім, або ж дорожчі за видобуток на ресурсних планетах. З часом, на базі гірничоі справи, розвинулись галузі органічного та неорганічного синтезу надскладних молекулярних сполук. У ті часи Тіронію називали «планетою хіміків».

Колонізація Тіронії проводилась на комерційній основі, без фінансовоі підтримки імперського уряду. Окрім «Аванти» в розробці корисних копалин на першому етапі колонізації прийняли участь трансзоряні монополії «Оакл» і «ТСС». Відповідно, колонізація відбувалась в умовах жорсткоі економіі та фінансовоі доцільності. Житлові куполи та підземні поселення Тіронії, де на 415 рік проживало двадцять дев'ять мільйонів природнонароджених і клонів, стали загальновизнаними взірцями тісноти, примітивного обладнання та неякісного обслуговування мешканців. У періоди Смут економічні кризи та тотальна корупція раз у раз ставили господарство колонії на межу виживання.

Ще однією проблемою стали грибкові епідемії серед колоністів. Майже всі вони е носіями представників місцевоі паразитичноі флори. Для придушення хронічних грибкових заражень практично кожний колоніст регулярно піддається профілактичній хіміотерапії. Це впливае на стан здоров'я й тривалість життя тіронійців. Мало хто з них доживае до ста років.

Ще однією проблемою тіронійців е традиційно високий рівень споживання алкоголю і наркотиків. Як серед природнонароджених, так і серед клонів е мільйони практично непрацездатних наркоманів. Обидві громади – людська і клонська – взяли на себе клопіт утримання цих осіб суспільним коштом, що відволікае значні ресурси та створюе безліч соціальних негараздів. Наркомафія, поряд з контрабандистами формуе численну і розгалужену злочинну складову тіронійського соціуму.

Більшість з працюючого населення Тіронії – оператори, техніки та інженери з обслуговування виробничого та комунікаційного обладнання. В копальнях та на периферійних рудних провінціях використовують клонів. Природнонароджені громадяни колонії контролюють та обслуговують складніші виробничі процеси, в тому числі і на хімічних фабриках. На позаатмосферні військові підприемства, на орбітальні поселення та наукові бази клонів взагалі не допускають. Натомість на фермах, плантаціях істивних водоростей та на фабриках молекулярно-синтезованоі та циркулярно-відновленоі іжі працюють сотні тисяч клонів. Це століттями гальмуе процес роботизації харчовоі промисловості. Спроби замінити клонів роботами незмінно призводять до заворушень і повстань.

Статус «малого світу» і право представництва в Сенаті Тіронія отримала у 288 році, а з 365 року представництво в Сенаті було розширено до одинадцяти осіб. Політично активні колоністи у своему протистоянні з корпораціями завжди апелювали до імперського уряду. У найтяжчі для Імперіі часи Тіронія незмінно зберігала вірність центральній владі. Ще за доби Еарлана II на орбіті планети здійснювались ремонт та відновлення військових кораблів. А з кінця минулого століття Тіронія з ремонтноі бази Зоряного Флоту перетворилась на одного з головних постачальників корабельних двигунів. Перший орбітальний завод з повним виробничим циклом почав виробляти рушійні секції зорельотів у 397 році.

Сумнівну славу Тіронії принесли тривалі конфлікти між природнонародженими колоністами і робочими клонами. Кількість останніх завжди у кілька разів перевищувала число повноправних громадян. Всі без винятку повстання клонів на Тіронії відзначались безпрецедентною жорстокістю та непримиренністю. Число жертв з обидвох боків обчислюється десятками й навіть (як під час повстання 356 року) сотнями тисяч. Відповідальний за безпеку колонії Четвертий флот незмінно придушував клонські революції, проте іхні негативні наслідки відчуваються й дотепер.

В останні десятиліття відбувалось подальше розмежування клонськоі громади і суспільства природнонароджених. Населені пункти планети фактично розділені на купольні міста, де живуть повноцінні громадяни, і на підземні поселення клонів. При цьому колоніальна адміністрація практично не контролює ситуацію в місцях компактного проживання робочих клонів. Усі спроби встановити в підземних поселеннях регулярну владу колонії закінчуються безжальним терором проти адміністраторів та правоохоронців. Контроль там здійснюють релігійні авторитети, мафіозні ватажки та виборні шерифи з клонів. Навіть короткочасне вимушене або випадкове перебування природнонародженого на території, де діе формальна юрисдикція клонських шерифів, містить смертельну небезпеку для нього.

Характерний для правління династиі Ойзеле процес поступовоі соціальноі інтеграції клонів і напівкровок у людське суспільство практично не зачепив Тіронії. Жоден з клонів не увійшов до органів самоврядування колонії, жоден не отримав ані офіцерськоі, ані сержантськоі посади в поліційних підрозділах. Навіть серед комунальних техніків кількість клонів та напівкровок не перевищуе двох відсотків. Відчуження між людьми і клонами зберігаеться на Тіронії у параметрах середини минулого століття, і, на думку більшості соціологів, загрожуе колоністам новими кровопролитними революціями.

5

Космодром «Центральний», планета Нола (4КВ06:2), зоряна система Ніргарі

25 юна 417 року Ери Відновлення

Сон здолав генерала Маркова на шляху до космодрому.

Йому наснились вкрай недружні істоти, схожі на хижих земних птахів. Вони полювали на

людей і робили з впійманими щось недобре. Чи то видоювали за допомогою блискучих пристроїв, чи то виймали з них органи. Хижаки невідступно переслідували сновидця. Він тікав від них темними переходами, дерся кудись драбинами, біг площами і стрибав до колодязів, де чаїлася зловісна темрява. Але птахи не відставали; шурхотіли пір'ям за його спиною, дряпали кігтями стіни тунелів і коридорів, сичали та скорочували відстань. Вони наповнювали собою все залишене ним при втечі, і він знав: варто лише озирнутися, і вони схоплять його, наповнять собою, не залишаючи ані краплини для його прагнень і його вибору.

Марков випірнув з кошмару за кілька хвилин до прибуття на відомчий термінал поліції.

Три години тому вдалось ідентифікувати Ленго у записах вуличного відеоспостереження. Тим записам минуло тридцять дві доби. Ще за двадцять хвилин на комунікаторі Маркова з'явилася схема переміщень клона містами і поселеннями Ноли. Слід Ленго обривався в ангарах комплектації вантажів. Генерал вирішив іх відвідати. Ще під час перебування в апартаментах намісниці він переконався, що безпосередні враження дозволяють ширше глянути на обставини слідства. На дрібниці, котрі на перший погляд виглядають не надто важливими.

Поки генерала доправляли до головного порту планети, поліція і Джи Тау здійснили арешти всіх працівників космодрому, з якими Ленго контактував або ж міг контактувати. Марков наказав почати допити без нього, й тільки тепер отримав перші результати від дізнавачів.

Виявилось, що сповідникам Атри вдалось підмінити вміст контейнеру, призначеного для наукової експедиції. Контейнер завантажили до транспортного корабля, що йшов до системи Хаябуси. Кінцевим пунктом його мандрівки призначили планету Байтан, куди його мав доправити зорельот «Гвідо Бастардо».

Марков уперше чув про планету з такою назвою. Байтан обертався навколо зірки Сянайгун, віддаленої від зони розселення землян на тридцять парсеків. Ця планета з примітивною біосферою лише нещодавно привернула до себе увагу. Зонд пройшов на відстані десяти мільйонів кілометрів від Байтана, а скинутий з нього дослідницький робот зазнав аварії при спробі вийти на планетарну орбіту. Вчених, серед іншого, зацікавила насичена киснем атмосфера планети та його теплий екваторіальний океан. Нолanський Університет вніс планету до переліку цілей для перспективних пілотованих місій. Довгий час імперська адміністрація не виділяла коштів, й лише в кінці правління останнього з Ойзеле справа зрушилась. Експедиція на «Бастардо» мала стати першою зустріччю землян з далеким кисневим світом та всією системою Сянайгун.

Коли Марков заходив до місцевої «червоної зони», де тривали допити, його комунікатор прийняв найсвіжішу інформацію. «Гвідо Бастардо» вже відправили до Байтана. Тіронійський координатор повідомив, що корабель залишив тривимірний світ на Десятому

лімесі.

«Тварюка знову вислизнула!» – такою була перша думка Маркова.

Він краєм ока глянув на якогось на смерть переляканого ноланця, котрого сповивали у плівковий детектор брехні, і пройшов до кабінету начальника портової поліції. Він виявився просторим і комфортним. Тут росли пальми і пахло флоксами. Поляризоване світло не стомлювало очей. Генерал наказав залишити його на самоті, звільнився від захисних обладунків і вмостився у кріслі, схожому з протиперевантажним коконом. Шукаючи для тіла найзручнішого положення, він машинально натиснув на підлокітний сенсор. Кабінет заповнила напівпрозора тривимірна схема космодрому.

«Навіщо йому Байтан? Що на тому Байтані сховано? Секретна база? Припустимо. Але чому саме там, на далекій Периферії? Звідти неможливо здійснювати оперативне втручання в імперські справи, зовсім неможливо… Тоді що це за сценарій?» – міркував генерал, спостерігаючи за еволюціями схеми. Її динамічні елементи відображали все, що відбувалось на космодромі. Рухались зображення космічних «човників», гусінню розповзалися каравани транспортних роботів, спалахували і гасли позначки завантаження і розвантаження, мінялись позначки пасажиропотоків.

Марков згадав, що тіронійський космодром будували в часи першого Туре Шактірі[10 - Туре Шактірі I – перший імператор з династії Ойзеле. Правив з 360-го до 391 року.] за тим самим проектом, що й тутешній. Він уявив собі, як контейнер з Ленго мандрував транспортними платформами, як його вантажили на дослідницький корабель.

«Можна було голими руками його брати, безтямного, як консерву. Процукали», – генерал нервово клацнув пальцями. Схема миттево відреагувала на цей рух. Один з ii сегментів збільшився і перетворився на тривимірну трансляцію з ангара. Марков побачив, як величезний кран вантажить до «човника» транспортний модуль. Під картинкою з’явились значки маркувань та сертифікацій, номери контейнерів та рейсові параметри.

Кольорові цифри і символи дисципліновано шикувались шеренгами, складались у стовпчики, спалахували і зникали. Жодний фахівець з логістичної служби, за всього бажання, не зміг би встигнути за квантовими мізками диспетчерів. Якби штучний інтелект космодрому допустив найменший збій, людям довелось би довго відновлювати усі ланцюжки вантажних та комплектуючих операцій. Ймовірність такого збою наближалась до нуля, але для програмістів-саботажників не існувало неможливого. Непомітна навіть для досвідчених фахівців корекція – і вантаж отримує нове призначення.

«А якщо контейнер з Ленго не полетів на Байтан?»

Виклик на комунікаторі. Генерал дозволив з’єднання.

– Сір, ми щойно завершили допит місцевого жерця Атри, – почув він голос слідчого. – Жрець впав в агресію і погрожував нам силою Ленго, якого назвав безсмертним визволителем клонів. Кричав, що клони всіх населених світів під його орудою повстануть і зметуть Імперію.

– Це все?

– Судячи з усього, сір, на Тіронії контейнер зустріли агенти ворога.

– Маю підстави вважати, що на «Бастардо» потрапив інший контейнер.

– Але ж, сір, тіронійські Джи Тау присягаються, що контейнер той самий.

– До одного місця усі іхні присяги, – розсміявся Марков. – Я народився на Тіронії і починав там помічником детектива. Я знаю, які там контрабандисти. Вони можуть підмінити не тільки контейнер, але й цілий міжзоряний борт.

– Так, сір, маете рацію.

– І ще одне. Жерцеві прокльони також несуть в собі інформацію. Якщо у планах тієї тварюки підняти клонів на революцію, то кращого місця ніж Тіронія, годі придумати. Тіронійські клони півстоліття марять революцією. Це іхня релігія. Відданіших союзників тварюці не знайти.

– Отже, летимо на Тіронію? – в голосі слідчого чулась неприхована тривога. Грізна репутація індустріальноі планети формувалась століттями.

– Так, мусимо летіти… Але самою тільки слідчою групою нам там нічого не вдіяти. У Тіронії сталеві зуби… Передай службам намісника, що мені негайно потрібні елітні бійці-командос. Навіть не елітні, а найкращі зі всіх можливих. Бажано «імперські воіни».

– На таке, сір, потрібна санкція імператора.

– Потрібна – значить, буде.

Імперські воіни

(витяг з «Історіі елітних підрозділів Зоряного Флоту»)

[…]Щодо найперших «імперських воінів» історичні свідчення суперечливі. Згідно з версією, якої притримуються сучасні «воіни», найпершими отримали цей спеціальний ранг бійці елітного десантного підрозділу, який за доби Сіорана Великого базувався на рейдері В90-1 «Гайва», що був приписаний до Першого флоту. Цей легендарний підрозділ за час свого існування змінив десятки назв та індексів. Зазвичай його називають за прізвищем першого й найбільш прославленого командира – «горобці Бата». Таку назву, зокрема, має легендарний пригодницький інтерактивний серіал, створений за мотивами спогадів ветеранів підрозділу. Власне, поява згаданого серіалу і канонізувало версію про «горобців» як найперших «імперських воінів». Інші версії тепер розглядаються як апокрифічні та альтернативні. Зокрема, та легенда, у якій першим «імперським воіном» називають навчену бойових мистецтв дівчину-Знаючу, яка нібито врятувала Сіорана під час заколоту адміралів на Альфі Альфі.

[…]Командор (пізніше – контр-адмірал) Стасос Бат очолював «горобців» протягом двадцяти трьох років. За цей час його підрозділ здійснив більше тисячі спецоперацій на десятках світів. Згідно з офіційною легендою, яка знайшла свое пафосне відображення у згаданому серіалі, сам Сіоран Великий придумав надавати найбільш заслуженим з «горобців» спеціального рангу «імперських воінів». Надання рангу супроводжувалось врученням особливої відзнаки та великої грошової нагороди. Цей ранг довгий час вважався напівофіційним, хоча й почесним.

Існувало подібне до ордену елітне та надзвичайно секретне Братство імперських воінів, офіційна резиденція якого до часів Другої смути знаходилась на Землі, ймовірно на Кубі. Титулярним генерал-капітаном Братства вважався сам імператор. З «імперських воінів» формувались групи особистих охоронців членів імператорської фамілії. Деколи такі охоронці ставали дуже впливовими. Історики вважають, що «імперський воін», відомий як Дан Дан, був не лише радником з питань безпеки, але й інтимним другом імператриці Нелі. Альфійські та земні історики саме йому приписують ініціативу у запровадженні низки непопулярних законів, впровадження яких, врешті-решт, призвело до відсторонення Нелі від престолу.

Під час Другої смути Братство розкололось. Його члени воювали за різних претендентів, а іноді очолювали незалежні військові угруповання, що займались відвертим піратством. Найвідомішим з піратів – членів Братства вважається самозваний адмірал на псевдо «Грифо», рейдери якого протягом двох десятиліть успішно оперували у Секторі Капели. Репутацію «імперських воінів» було підірвано. У 345 році земну резиденцію Братства знищили за наказом тодішнього командувача Першого флоту Маурісіо делла Варди. Де знаходиться сучасна резиденція – невідомо.

[…] Еарлан II, який надзвичайно пишався званням Генерал-капітана «горобців Бата» та підтримував Братство в усіх його проектах, реформував спеціальний ранг, увівши поділ «воінів» на три рівні – «кандидата», «дійсного імперського воіна» та «воіна-майстра». Для отримання рівня майстра воін, окрім усього іншого, мав досягти найвищих ступенів у

кількох видах бойових мистецтв, прийняти участь у сотнях бойових операцій, здобути навички досконалого маскування та опанувати таємну філософію, яку сповідувала верхівка Братства. Ця філософія (інколи кажуть – релігія) відома під умовною назвою «Вечірні міркування стоячої води».

Деякі з істориків вважають, що в основу «Вечірніх міркувань…» були покладені два старовинні трактати – «Книга П'яти Кілець» самурая Міямото Мусасі[11 - Міямото Мусасі (1584—1645) – непереможний воін епохи Токугава та філософ, якого називали «Кенсеем» – святим меча.]та «Розмова стоячої води з паростками бамбука» кхмерського монаха Пітумакмо Екі.

Основу «Вечірніх міркувань…» складають присяги та «категоричні ландмарки» Братства. Воіни присягають на трьох таємних святинях у тому, що не порушать жодної з вісімнадцяти ландмарок (обмежуючих приписів) навіть за наказом імператора. Основу заборон складають вимоги не шкодити інтересам людства заради інтересів окремих персон, окремих кланів або ж окремих світів. Відступникам загрожує невідворотна смерть.

За всю історію Братства рівня майстра досягло не більш ніж півсотні з «горобців Бата».

6

Борт лінкора L1 «Айн-Соф», орбіта планети Фаренго (9KB97:2), система зірки Таліс

26 юна 417 року Ери Відновлення

Тривимірну схему порталу рептилоіди розгорнули на найбільшому з демонстраторів лабораторної секції. Вся дослідницька група Гвен Вей зібралась навколо нього. А на верхній оглядовій галереї, у зручних кріслах, розмістились вільні від чергування офіцери і техніки.

Обов'язки лектора взяв на себе рептилоід з клану Па'фор, одягнений в захисний костюм яскраво-блакитного кольору. Преподобна сестра перекладала ментальну трансляцію на земну мову. У підсиленому автоматикою голосі Тарасваті несподівано вирізнилась специфіка піфійської вимови – розтягнуті голосні та шипляче пом'якшення «с» і «з».

«Піфійки полюбляють зображення змій, – згадала Гвен застібки та фібули на одязі

Преподобних жриць. – І шиплять, наче змії. Випадковий збіг?»

– …Даний тип порталу вважається характерним для епохи найвищого розквіту цивілізації Повзучих Отців, – пояснював голосом Тарасваті г'орміт. – На планеті 18КВ216:2 було знайдено саме такий агрегат. Він масивніший за портали пізніших епох та містить у собі елементи, яких ті не мають…

Тривимірна схема повільно оберталась, демонструючи землянам капітальну споруду з двома вертикальними опорами, кожна з яких нагадувала літеру «П». Під ними будівничі порталу розмістили правильну сферу з напівпрозорого мінералу, оточену, наче Сатурн, кільцевою системою з блискучих пластин та трубок. Основу машини складала конструкція, одночасно подібна і на велетенську бронзову троянду, і на зібганий шмат фольги.

У глядачів портал викликав різні асоціації. Якщо Вольск побачив щось подібне до древнього електричного трансформатора, то Гвен Вей згадала пишні гробниці правлячих арпікранських кланів. Й лише Зоран на мить примружив очі, наче при зустрічі зі старим знайомим.

«Минулого жовтня ми з Гуммом бачили таку штуку на Кідроніі, – сказав собі командор. – От лише кришталевої кулі в ній не було. Гумм сказав би, що її поцупили якісь захланні клони».

А ще він подумав, що якби шахтар стояв тепер поряд з ними, то обов'язково б виголосив молитву до Велудумана. Тому Зоран думками своїми звернувся до Держателя Склепінь і подякував йому за те, що той терпів зарозумілість давніх рас і тепер терпить гординю дітей Землі.

– …Складна форма механізму телепортації, розташованого у нижній частині порталу, обумовлена фізіологічними особливостями Повзучих, – продовжувала перекладати Преподобна сестра. – В центрі великої сфери поміщено Білий Камінь, а в трубках, що її оточують, є транспортні коридори для істот, яких називають норнами, а також «мафеді». Між активними фазами мафеді живуть в каналах, прокладених усередині опорних ферм. Там для них обладнана система живлення, якій буде присвячена окрема демонстрація…

– А звідки ми візьмемо цих мафеді? – поцікавився Мо Кирик. – Хто гарантує, що вони збереглись на «вісімнадцятій-двісті шістнадцятій»?

– Експедиція Г'орми зібрала на Сельві достатньо мафеді. Щоправда, ми не знаємо достеменно, чи зможе та іхня форма, яку трансформували для симбіозу з гиргами, працювати в порталах. Тому до Пратари доправлять також й тих мафеді, яких рептилоіди знайшли за минулих епох. Тут, на Фаренго, також є схрон із цими істотами. Нині мафеді перебувають у глибокому анабіозі. Доки жива була матка гиргів, іх не ризикували розморожувати, – Тарасваті обвела поглядом притихлу аудиторію, відтак продовжила: – А

тепер, з вашого дозволу, ще кілька слів про те, що нас чекає на «вісімнадцятій-двісті шістнадцятій». Перш ніж ми спробуємо активувати портал, потрібно буде пробити крізь кригу тунель довжиною кілька десятків кілометрів. Більшість із присутніх розуміє, що таке крига при ста градусах за Кельвіном. Інженерна частина операції ускладнена ще й особливостями планетарної геології. Недалеко від порталу, за нашими даними, знаходиться підлідний океан з кількома трильйонами кубічних кілометрів води. Його підігрівають два вулкани, активність яких нестабільна та практично непрогнозована. Відповідно, океан має властивість змінюватись у розмірах та впливати на щільність та структуру оточуючого льодового масиву. На сьогодні, за даними наших друзів з Г'орми, від порталу рідку воду відокремлює лише кілька кілометрів криги. Якщо під час буріння ми її розтопимо або розколемо, то можемо безповоротно втратити портал. Інженерні роботи такої складності вже проводились на супутниках Юпітера та на Енцеладі[12 - Енцелад – супутник Сатурна, на якому, подібно до великих супутників Юпітера, знайдено підлідний океан.], але там використовували обладнання, якого немає на лінкорі. Тому вирішено створити інженерну групу, яка спроектує та виготовить все необхідне на корабельних заводах.

– На це потрібний час, – зауважили з галереї.

– Саме тому ми поки що залишаємось на орбіті Фаренго, – кивнула Преподобна.

Залишок дня Вольск провів у технічному блоці, де зібрались інженери.

Супремус «Айн-Софу» запропонував проектантам захистити портал, оточивши його міцним герметичним куполом, та побудувати так само герметичний тунель. Тоді навіть при масованому прориві води портал мав би значні шанси залишитись неушкодженим. За кілька годин інженери накреслили ескізи купола і тунелю, а робототехніки визначили приблизну кількість агрегатів, необхідних для їхнього спорудження. Нарада ще тривала, а на заводах вже почали тестувати кіборгів, молекулярні синтезатори і 3D-принтери.

Коли Вольск рушив до житлового блока, його супроводжувала приємна втома людини, що виконала свій обов'язок. Виклик на внутрішній комунікатор застав техноархеолога на порозі каюти.

Командор наказав йому йти до Зали Нарад.

Там зібрались учасники вузькоі наради. Компанію першому офіцеру борту склали Преподобна, баронеса та рептилоід у сріблястому костюмі і смугастій дихальній масці, що надавала посланцеві Г'орми несподівано хижого вигляду. Відразу після того, як за Вольском зачинилась мембрана, на підлозі Зали спалахнули пурпурові лінії – все приміщення стало «червоною зоною».

– Я запросила вас сюди, – почала Тарасваті, – на прохання Преподобної Ка’хи, – піфійка ледь схилила голову в бік рептилоїда. – Преподобна хоче дати вам розуміння мети нашої експедиції.

Вольск згадав, що Тарасваті одного разу вже використовувала цю формулу – «дати розуміння». Тоді Р’аавал насправді дала йому розуміння. Занурила у телепатичне видіння, де він побачив планету Аврелію, енергетичну аномалію та дівчину Пелу Махоніко, позначену вогненним знаком ворожих істот. Незважаючи на те, що від зустрічі з Р’аавал минуло більше двох тижнів, навіяні г’орміткою картини збереглись у пам’яті техноархеолога з надзвичайною чіткістю.

Мабуть, Тарасваті прочитала його думки. Вона сказала:

– Колеги вже знайомі з техніками бачення.

– Так, – кивнув техноархеолог, – мав нагоду ознайомитись. До речі, а чому розуміння даватимуть не всім, а лише нам трьом?

– Вас обрано, як приналежних до таємниці. Але перед тим я зроблю вступ. – Тарасваті витримала коротку паузу, наче набираючи до легень повітря, відтак продовжила: – Правляча ієрархія Горми була і е проти відновлення роботи порталів. Невідомо, скільки всього існуе порталів і яких світів сягае іхня мережа. Ми не знаемо, кому відкриваемо двері. Проте виникла крайня необхідність встановити хоча б частковий контроль за цими транспортними шляхами. Ворог використовуе технології давніх рас і буде постійно випереджувати нас, якщо ми не вийдемо на відповідний рівень можливостей.

– А з порталу на «вісімнадцятій-двісті шістнадцятій» ми зможемо контролювати мережу? – поцікавилась баронеса.

– В тій частині Галактики, котра відома г’ормітам, знайдено залишки приблизно трьохсот порталів. Більшість із них невідворотно зруйнована. Є невеликі «бічні» портали, що припинили функціонувати з невідомих г’ормітам причин. Вони називають іх згаслими або заснулими. За ними слідкують. Є припущення, що згаслі портали одного дня може використати ворог. В стані, що дозволяе функціональне відновлення, знаходиться чотирнадцять агрегатів, але лише шість із них відносяться до типу вузлових, конструкція яких дозволяе отримувати додаткову інформацію про роботу мережі. На 18KB216:2 знаходиться один з вузлових. Метою нашої експедиції е не відкриття транспортного коридору, а, скажімо так, лише оволодіння позиціею спостереження за мережею. Це важливо усвідомити вже тепер, до початку експедиції… А тепер Преподобна Ка’ха відкрие вам шлях до глибшого розуміння.

Вольск знов пережив розгортання сірого вихору, а відтак коротке, проте вкрай неприемне

відчуття безодні. З неї повільно – майже урочисто, подумав техноархеолог, – виплила зеленкувато-сріблясta куля крижаної планети. Як і видіння у кімнаті безпечного спілкування, цю картинку супроводжувало знання. Вольск бачив «вісімнадцяту-двісті шістнадцяту» з орбітальної висоти так як бачили її пілоти г'ормітського зорельоту, що тридцять тисяч років тому дослідив оточення мандрівної зірки.

Оператор видіння наблизила одну з ділянок планети, помережану коричневими борознами та пасмами льодових горбів. Крига тут іжачилася гронами гострокутних кристалів, а темні вкраплення відблискували, наче велетенські шматки антрациту. Поверхня планети усім своїм кристалічним безладом на мить застигла перед очима Вольска, а потім розкрила свої надра, і він ледь не втратив свідомості од відчуття стрімкого падіння. Він пролітав повз неозорі крижані каверни та насичені мороком глибинні озера, повз вигризені водою лабіринти печер і блукаючі ними скупчення світного газу.

В кінці мандрівки виявилася споруда, схему якої рептилоіди демонстрували в лабораторії. Портал стояв, наче злитий зі скельною основою, на якій розмістили його будівничі в ті забуті часи, коли міжзоряна холоднеча ще не скувала «вісімнадцяту-двісті шістнадцяту» крижаним панцирем.

Створене для вигиблого життя опиралось розумінню чужої істоти. Воно відлякувало примарами незліченних епох, нагромадженням лінійного часу, що занурював у безглуздя будь-які спроби перекинути місток між расами, продовжити історію і знайти сенс.

«Забирайтесь геть, не турбуйте могили. Вам, марнотним і швидкосмертним, не хворіти таким різновидом величі», – шепотіли духи порталу.

Вольску дали зрозуміти: в надрах холоду, що панував над тутешньою матеріею, ховалось ледь чутне тепло. Щось спало в глибині кристалічної сфери, підтримуваної плечами ферм з чорного базальту. Воно було сильним і небезпечним. У людських мовах не існувало слова для позначення того принципу відчуття, за допомогою котрого оператор видіння передав Вольскові знання про спляче тепло, про його силу та про небезпеку, що супроводжувала силу.

А ще йому бракувало слів, щоби закріпити знання про щось, що має ознаки життя, але, за великим рахунком, здатне лише вступати зі справжнім життям у корисну для себе взаємодію. Спляче тепло позначало собою щось подібне до тих псевдожиттевих форм, якими оперували земні біотехнологи, але, на відміну від кіборгів і сінтейлів, його буття відчувалось принципово цільнішим та універсальнішим.

Сплячу в порталі Сутність створили не для служіння розумним расам й – навіть ширше – не для служіння високоорганізованій матерії, що спромоглась на усвідомлення себе самої. Вольск не зміг би пояснити, як саме, але він раптом зрозумів, що сплячу «живу-неживу» Сутність створили безмежно налякані істоти, змушені рятувати себе за допомогою

небезпечних експериментів та реплікацій. Техноархеолог на мить наче пірнув у хвилі чужого відчаю та торкнувся важкого вибору поміж смертю та нестерпним життям поряд з бридким і безжальним хижаком.

Спляча Сутність немов побачила Вольска і зацікавлено потягнулась до нього. Техноархеолог відчув: оператор видіння миттево поставив бар'ер між ним і Сутністю, спазма відступила, але відчуття наближення чогось хижого і смертоносного чітко й різко вкарбувалося в його пам'ять.

Ще мить, і воля Знаючих вихопила його з видіння, повернула до Зали Нарад та поблідлих облич Зорана і Гвен Вей.

– Преподобна Ка'ха дякує вам за співпрацю, – почув Вольск голос Тарасваті. – Рекомендую відпочити.

Вже в коридорі Зоран видихнув із хрипким риком:

– Жовта погань!

– Чому «жовта»? – випередила Гвен Вольска.

– Хіба ви його не бачили?

– Кого? – цього разу техноархеолог і баронеса запитували одночасно.

– Слимака, кхи… – командор кашлянув. – Здоровенного слимака, вимазаного таким жовтим слизом.

– Я слимака не бачив, – признався Вольск.

– І я також, – в очах Вей спалахнула цікавість.

– Ну то вам пощастило.

– Я бачив лише портал, – техноархеолог запитально глянув на

Гвен.

Та кивнула.

Вона також бачила портал.

– Це ж кхи… напевно був той… кхи… Повзучий, – кашель не відпускав Зорана.

– Жовтого кольору? – баронеса примружилась. – Якого він був розміру?

– Я знаю про розміри… Бачив навчальні файли, – скривився Зоран. – І фільми бачив. Там вони були не такими. Не жовтими й не такими, кхи…

– …великими? – підказала Гвен Вей.

– Бридкими.

Командор рушив до ліфтів.

– Нам всім треба відпочити, – сказав він вже без хрипу.

Коли Зоран заходив до ліфта, Вольск і баронеса почули його шепіт:

– Які ж вони бридкі…

7

Підземелля дому Гела Каспета, передмістя Астера, планета Аврелія (6КА81:4), зоряна система Мійтри (HD168443)

26 юна 417 року Ери Відновлення

Підземну частину дому збудували у перші десятиліття колонізації Золотої Планети, за доби жорстоких сутичок перших поселенців з місцевою фауною. Тому будівничі передбачили тут не просто спеціальне приміщення, а цілу броньовану капсулу, в якій тодішні мешканці дому перечікували напади найстрашніших представників авреліанського бестіарію. От вже два століття сховище не використовувалось за призначенням. Численні реконструкції будівлі його не торкнулись, адже на верхніх поверхах обладнали більш комфортні і ближчі до житлових приміщень «кімнати страху». Відповідно, домашня автоматика нічого не знала про капсулу, а на схемах будівлі, що зберігались в пам’яті комп’ютерів, її позначали як порожнечу у старому фундаменті, нефункційну та недоступну.

Також комп’ютери не знали, що старий астрофізик ще півстоліття тому розконсервував капсулу, перетворивши ії на кімнату для медитацій, роздумів та пошукового усамітнення. До неї вів непримітний підземний коридор, а шлюзові двері вчений замаскував під елемент опорної конструкції. Каспет й сам не знав, навіщо така конспірація. Йому просто подобалось, що у будинку е кімната, де відсутні розумні пристроі і куди не дотягнутися імперському наглядові.

А ще його навідувало передчуття, що прийдуть часи, коли броня перших поселенців Аврелії знову стане в нагоді. Астрофізик власноручно реставрував меблі, відновив автономне живлення та впорядкував знайдений в ній архів, де зберігались записи, привезені з колискової планети.

Ховаючи в капсулі онука з його подругою, Каспет виявив передбачливість. Він знищив тепловий слід втікачів рідким азотом та зімітував інший – у тунелі, що вів до промислової зони.

Й лише після цього рушив до тренажерної зали, де отримав переконливі травми. В принципі, він ризикував. Якби гіпери спізнились, його вікове тіло могло б не витримати і ступити на шлях незворотного спрощення. Але, на Каспетове щастя, Джи Тау увірвались до будинку через дванадцять стандартних хвилин після того, як він знепритомнів на порозі свого кабінету.

Виріб давніх будівничих витримав іспит. Сканери «павуків» не змогли знайти живу плоть за його броньованими стінами. Бійці тактичної групи повелись на імітацію і пройшли повз замаскований шлюз. Наталія і Росо багато годин просиділи в абсолютній темряві, майже не рухаючись і не вимовляючи ані слова, навіть шепотом. Вони й дихати намагались якомога тихіше, спілкуючись лише короткими дотиками. Коли напруга спала, вони заснули, так і не ввімкнувши обігрівачів. Під час недовгих і мутних пробуджень втікачі зливались в обіймах: спазматичний секс розігрівав тіла, підтверджуючи, окрім іншого, факт іхнього існування.

Сон, що наснився Наталії, можна було також віднести до спазматичних. Під час першого спазму ії знову прив’язували до хрестовини, намащували та розмальовували, готуючи до ігор намісниці Унно. Її зап’ястки і ноги боліли від ремінців, тіло свербіло від мастила, а очі сльозились від яскравого світла. Дівчата, що діловито розпинали ії, пліткували між собою про нудні дрібниці гаремного життя і не звертали уваги на сльози та болісне напруження м’язів. І ця буденність знову, як і у вмерлій реальності, сповнювала Наталію ненавистю.

Не звичайною ненавистю, а тим особливим, елітним ії різновидом, що провокуе на обітниці

та присяги помсти, виснажуе безсонням та ретельно замаскованою, холодною та ядучою злістю. Змії цієї ненависті заповзають до кожного руху, до кожної дії, до кожної мрії. Змії звиваються у холодні кубла, виснажують безнадією та примусом, безсиллям і принизливим відчуттям нікчемності. Особлива ненависть підкорює собі всі джерела, протоки та озера ества. Особлива ненависть відкривае безодні та входи до вологих печер, де живуть нищівні істерики, котрі струшують все тіло, блокують дихання, стискують залізними обручами матку і шлунок, котяться м'язами і відлунюють в голові пульсуючим болем.

В особливій ненависті ховалася обіцянка перемоги. Тихий золотистий вогник у чорно-червоному вихорі подвійного життя жриці-іграшки. В ньому мешкала могутня сила. Настільки могутня, що навіть посвячена дастуран відступала перед нею, як дрібна комашка відступае перед зародком лісової пожежі.

Сила зміцнювала її тіло і не давала розумові розтріскатись під брилами щоденних принижень, безглуздих ритуалів та вишуканих знущань. Сила сміялася над атрибутами влади імперських володарів, над блідими спалахами їхніх бажань, над заздрісними потугами старої плоті, що прагнула висмоктати енергію з молодих тіл. Сила робила їх невичерпними та пануючими над кволими аурами владних старців.

Сила вчила її владарювати над владою і вливати прагнення помсти в озера внутрішньої незворушності.

Особлива ненависть повертала Наталію до темної реальності підземного сховища, а сама відступала, давала простір спокоєві і теплу; відтак молода жінка знов засинала й потрапляла до судомних безодень нового спазму, де вона нерухомо сиділа перед слідчим Джи Тау і думала лише про свою майбутню дитину, тому що змушувала себе думати лише про неї, і виключно про неї. Межовим зусиллям волі вона блокувала спогади про чин свого служіння, пророцтва про наближення Саошианта, про священний час помсти та всі ті біди, які Спаситель обрушить на голови баронів та адміралів, корпорантів та аудиторів, солдатів та імперських громадян першої категорії.

Священний час помсти.

Сенар арімасп.

Глибинні озера незворушності збурює зоряний вітер.

Її тіло здригається від передчуття помсти, як від оргазму.

Ще, й ще, й ще, аж поки таймер не припиняе цієї згубної висмоктуючої насолоди.

Таймер повідомив, що минула доба іхнього перебування у сховищі. Відтак Наталія звільнилась від ковдри, навпомацки пройшла вздовж стіни й увімкнула освітлення.

«Сон: смерті клаптики дрімають
Я іх ненавиджу», —

зацитувала вона поета минулоі доби[13 - Наталія цитує Едгара Алана По.].

Зсередини сховище здавалось вагоном монорейкового експреса: довге, з заокругленою стелею і торцевим шлюзом. Покриття стін нагадувало шпалери у стилі ретро – шерехате, темно-червоне, з вишитими низзю дрібними білими квітами. Кутові світильники наповнювали капсулу рівномірним теплим сяйвом. Її середину займали плетені крісла та масивний стіл з темного дерева. У протилежному від шлюзу кінці громадились різного розміру металеві контейнери.

Наталія переглянула кілька з них і розчаровано зітхнула:

– Ми помремо з голоду.

– Що там?

– Мотлох, – вона сіла в плетене крісло. – Старовинні дитячі іграшки.

– Ляльки?

– Так. Купа ганчір'я.

– Родинна колекція Каспетів, – Росо й собі підійшов до контейнерів. – Моі земні предки збирали ляльок, одягнених у весільні сукні… Ти знаеш, що таке весільна сукня?

– Знаю.

– У тій вашій школі розповідали?

– Ні, не в школі.

– Коли ти виходила за капітана…

– …ми не одягали ритуального одягу і не запрошували родичів, – Наталія знайшла під столом сенсорну панель. – Дивись, тут е тривимірний демонстратор. Також старовинний. Просто музей якийсь…

Росо вийняв з контейнера ляльку у пишному кринолiні, розправив ii буфи і банти, посадив на стіл.

– Схожа на тебе.

– Вона потворна.

– Зовсім ні. Дивись, яке платтячко.

– У такі платтячка та банти мене одягали на Нолі. Мене та інших наложниць.

– У весільні сукні?

– У різні сукні.

– Костюмовані оргіі?

Наталія не відповіла. Вона увімкнула демонстратор. Простір над столом розгорнувся величною панорамою гірського кряжа. Вкриті кригою ікла скель сяяли під ультрамариновим небом. За мить вони побачили будинок зі шпилястим червоним дахом, людей у хутряному одязі та волохатого пса, що весело бігав засніженим подвір'ям. Зграйка молоді зібралась біля металевоі скрині, накритоі решіткою. Вони слідкували за тим, як на решітці підсмажуються шматки м'яса, перевертали м'ясо щипцями. Засмагла дівчина з довгим світлим волоссям видобула з кишені металеву фляжку, надпила з неі, пустила колом.

– Твоі предки полюбляли смаженину, – констатувала Наталія, вдивляючись у щасливе обличчя засмаглоі. – А також алкоголь… Он той дядько у білій шубі, – вона кивнула на екран, – дуже на тебе схожий. Прапрадідусь?

– Напевне, – смикнув плечами Росо. – Я не вивчав свого родоводу. Але знаю, де це знімали. Земні Каспети багато століть жили біля Альпійських гір, серед предків були професійні альпіністи і гірські рятувальники.

– Гірські рятувальники, що колекціонували бовванчиків у весільних платтях, – гмикнула клонка. – Досить дивне поєднання.

– Зацікавилась історіею мого роду?

– Треба ж чогось робити.

– Треба думати, як будемо звідси вибиратись.

– Я не поспішаю.

– Але ж сама казала, що ми тут помремо з голоду.

– Це в мене така… ранкова паніка. До речі, пошукай, може, тут е запаси води та іжі.

– Я не впевнений, що старий обдурить допитувальні машини Джи Тау.

– А мені він здався твердим горішком.

– Він учений, а не воін.

– А я – гіма папая, секс-працівниця. І я обдурила ці… Як ти їх цікаво називаеш? «Допитувальні машини»? Гм… – Наталія вимкнула демонстратор. – Твій дідусь мае розумну голову і вміе рішучо діяти. Я думаю, що піндозли нічого з нього не витягнуть. Обламаються… А ще я думаю, що кращої схованки, аніж це підземелля, ми тепер ніде не знайдемо. Проблема лише у воді та ідлі.

А подумки додала:

«А ще в тобі, Росо, ще в тобі».

8

Секретна ставка імператора Еарлана III, плато Кароліни, планета Аврелія (6КА81:4), зоряна система Мійтри (HD168443)

2 юла 417 року Ери Відновлення

Він відмовлявся від пересадки кінцівок, а тому кульгав. Ті, чиі знання про нього обмежувались переліком фактів з довідкових ресурсів, вважали цю його примху виявом старомодної шляхетності. Зрештою, це лише надавало шарму різноманітним міфам про нього. Адже він був Відморозком, уламком епохи Сіоранів, що спав півтора століття в рятувальній капсулі, був щасливо знайденим у безмежжі Всесвіту і тріумфально повернутим до життя. А ще усі зацікавлені погоджувались із тим, що він не став мешканцем музею, а знайшов собі місце в новому світі.

Ривками долаючи опір авреліанськоі гравітації, він ішов залами підземноі ставки. Йшов, не дивлячись на охоронців, операторів і техніків, що похапливо відводили очі. Він спиною відчував іхне здивування та іхні запитання. Він внутрішньо тішився тутешньому пласкому зніяковінню, котре сам і спричинив.

Точніше, спричинив його імператор, коли закликав Відморозка до ставки й витратив неозору кількість фунтів для того, щоб якнайшвидше доставити старого на Аврелію.

«Я йому потрібний», – ця думка вже шосту добу бадьорила його тіло, якому за абсолютним численням виповнилось двісті тридцять сім років.

Він переступив вібруючий поріг чергового захисного екрану і опинився віч-на-віч з Охоронцем прав і свобод світів. У великому приміщенні, освітленому блукаючими химерними плямами, окрім них не було ані душі.

«Правильно», – подумки всміхнувся він, а вголос мовив:

– Привіт, Черв’яче!

– Привіт, пірате… – Еарлан Третій обняв його розповнілі плечі. – Але ти погладшав, чоловіче, зовсім за собою не слідкуеш.

– У моему віці цим можна нехтувати, – Відморозок дрібно засміявся, немов вихаркуючи хрипкі звуки. – Зате ти в нас взірцевий живчик. Це Преподобна Сайкс так тебе… надихае?

– Якби ж то, – похитав головою імператор. – Звичайні фізичні вправи.

– Гарем, авжеж! – хрипкі звуки пришвидшились, наче у старому горлі розгулявся допотопний двотактовий двигун. – Дівчатка, хлопчики, копіі знаменитих красунь. Тобі іх також виготовляють за спецзамовленням? Зависаеш на темах попередників?

– Не діставай мене, брате Страже, – імператор махнув на Відморозка рукою, вказав на крісло:

– Сідай, е до тебе розмова.

– Розмови, доповіді, наради… – Відморозок якнайзручніше вмостився в кріслі. – Впізнаю нашого вгризливого Черв’яка.

– Я сподіваюсь, тебе не потрібно уводити в курс справ? – Еарлан Третій перейшов на діловий тон.

– Хіба що за останні сто десять годин відбулося щось надзвичайне.

– На щастя, нічого надзвичайного. Після знищення гнізда гирги практично припинили опір. Зараз на Сельві зачищають останні заражені ділянки.

– А тут, на Авреліі?

– Така ж ситуація. У цирку Мефістофеля нової активності не спостерігається. Тих адельм, що прорвались на південь, потрохи знищують. Не так швидко, як хотілося, але знищують. Сьогодні аналітики мене переконували, що за два-три тижні ми повністю відновимо контроль над планетою.

– Не вір тим довбаним аналітикам, – старий махнув рукою. – Я задньою чакрою відчуваю: тут все хитро закручено.

– Поясни.

– Я, брате, три місяці просидів в архівах на Альфі. Там років двісті тому жила сімейка провидиць. Три покоління з нелокалізованою мутацією. У третьому народилось надзвичайно обдароване дівча. Феноменальна пророчиця. Вона й до тридцяти не дожила, не всі органи мала в комплекті, проте дечого бачила. Піфійські відьми крутилися навколо неі, як ті сепеки[14 - Сепеки – нащадки генетично модифікованих земних котів, напівдикі мешканці позаземних поселень.] навколо сметани. Випитували, досліджували, хотіли перевезти іі на Магонію, але не встигли. Зрозуміло, що Джи Тау все це фіксували і зберегли в архівах. Надзвичайно цікаві пророцтва.

– Й що там конкретно?

– Не прискорюй, брате, прошу тебе. Мені вже третя сотня йде, я звик все розповідати, як за старих добрих часів – одне за одним, фактик за фактиком. Так-от, дівчинка мала видіння про давні гуманоідні раси, про ще давнішу негуманоідну расу, яку вона називала «бездомною». Всі ці раси об’єднував спільний страх. Вони боялись якоісь істоти, від якої тікали від одного краю Галактики до іншого. Істоти, котра спустошила іхні колискові планети.

– Боялись однієі-единої істоти?

– Саме так, – кивнув Відморозок. – Практично безсмертної істоти, яка для початку знищила всіх собі подібних і намагалась контролювати все, до чого здатна була дотягнутись. Дівчинка казала, що ця істота здатна себе закріплювати у стабільних вимірах за допомогою речей, що реплікують квантову запутаність. Тобто, істота могла бути одночасно в кількох місцях тривимірного простору.

– Парадокс Білих Каменів, – кивнув Охоронець прав і свобод світів. – Це нам відомо.

– Але ми й досі не знаємо, чому саме Білі Каміні мають таку властивість, – зауважив старий. – Ми лише навчились використовувати ії. Всліпу… Так-от, дівчинка сказала, що ця істота була переможена, але не знищена остаточно. Що ії неможливо до кінця знищити. Що вона невдовзі прийде до нас в людському тілі. І що вона пробудиться саме на Альфі. Тобі це ні про що не говорить?

– Говорить. Є навіть припущення, що людство навмисно створено цією істотою для забезпечення ії повернення. Але чому тебе, брате, зацікавила та провидиця?

– Тому що я також вмію порівнювати та аналізувати.

– Непереконливо. Хтось тобі на щось натякнув.

– Ти, як завжди, правий, Черв'яче, – двигун у горлі старого запрацював знов. – Ти, брате, все бачиш. Все-все. Й нічого від тебе не сховаеш.

– Навіщо ховати?

– А навіщо людина хоче мати окрему кімнату? Ці речі вмонтовані в нас від часів незапам'ятних.

– Так хто натякнув? Біргір Ян?

– Так ти й це знаеш. – Відморозок розвів руками. – Навіщо ж тоді я тобі все це розповідаю.

– Я знаю не все, – похитав головою імператор. – Знаю лише, що півроку тому ти отримав шифроване послання від Яна, в якому йшлося про Альфійську Пророчицю та ії попередження, засекречене на рівні «А-три». У тому попередженні вона передбачила повернення темного демона Галактики в дні правителя, який матиме подругу з ім'ям давньоі наложниці того монарха, на честь якого правителя назвали батьки. Ян натякав на мене із Сайкс і повідомляв тобі, що в архівах альфійських Джи Тау е ще багато цікавих пророцтв… До речі, а чому адресатом для мутних натяків він обрав саме тебе?

– Запитай в Яна.

– Я запитую тебе, брате Страже. Ти ж вивчив все, що стосуеться Пророчиці, перекопав всі архіви. Тепер настав час доповісти про своі знахідки.

– Я розумію… – голова старого наче відчула тягар авреліанськоі гравітації і низько-низько схилилася. – А я ще думав: з якоі такоі радості ті кляті Джи Тау так легко пустили мене в своі архіви. А це ти ім наказав.

– Менше з тим, Відморозку, не варто обтанцьовувати очевидні речі. Не час, та й не місце. Ти ж багато думав про те, чому Ян послав до архівів саме тебе. Правда ж?

– Це – питання довіри.

– І звідки ж така довіра?

– Я не належу цій епосі. Я тут випадковий. А значить, я не вписуюсь у стратегічні схеми демона.

– Ти півтора століття провів у гібернації[15 - Гібернація (англ. hibernation – «зимова сплячка») – стан глибокого анабіозу, викликаного штучним зупиненням обміну речовин та всіх функцій організму людини.]. Ніхто не знає, що за цей час відбувалось з твоєю рятувальною капсулою. У далекому космосі літають сотні рятувальних капсул, але за чотири століття знайшли тільки три. А успішно вивели з гібернації лише тебе одного. Я читав доповідь анабіологів про твое воскресіння. Вони були здивовані якісним станом мозкової речовини, що ніяк не в'язалось з довгим часом перебування у кріогенній сплячці.

Що скажеш?

– Натякаеш, що зі мною попрацювали? Маю доводити, що я – це я? Але мене вивертали всіма можливими способами й нічого не знайшли. Ніяких слідів проникнення.

– Технологічно вони нас випереджають, – зауважив жіночій голос за спиною старого пілота.

Відморозок неквапно підвівся назустріч жінці у яскраво-червоному платті, яка наче вийшла зі плями світла на одній зі стінних панелей. Він затримав погляд на гострих рисах обличчя, на впертій лінії губ, наштовхнувся на холодне сіро-блакитне гало навколо ії зіниць, видихнув, відвів очі. Відтак незграбно вклонився.

– Щасливий бачити Преподобну Сайкс.

– Вона, на жаль, мае рацію, – підтвердив Еарлан Третій. – Ворог вміе таке, що нам і не снилось. Ми не можемо виключити варіанту, що ти – частина його сценарію.

– Так це не Ян послав…

– Послав саме Ян. І вибрав він тебе, зрозуміло, не випадково. Генетично ти належиш до тіеі частини земноі популяціі, яку тепер прийнято називати «лінією М», або ж «народом М». А дехто надае перевагу назві «популяція М». Ти – далекий нащадок жрецького роду з Малоі Азіі. Біргір Ян займався справою Шерми та ії земних друзів, він навчився вираховувати «обраних-ем». А ти, брате, не просто «ем», ти ще й півтора століття

перебував невідомо де. Ян тим посланням тебе «активував». Я не знаю, яку саме гру він веде, але його сигнал ми вловили.

– Ми пропонуємо тобі пройти перевірку технологіями Г'орми, – повідомила піфійка. – За кілька днів на орбіту Авреліі вийде науковий корабель рептилоідів.

– Так, – кивнув старий, – я чув. Ми більше не воюємо з ящерами, – він повернувся до крісла, підтягнув довгі ноги, наче знов пірнув у тісняву рятувальноі капсули. З-під лоба глянув на імператора й майже прошепотів:

– А скільки людей поклали на тій війні. І яких людей.

– Поява демона все змінила.

– Звісно, все списали на демона, – Відморозок на мить закрив очі. – Добре, нехай буде, як ви кажете… Перевіряйте.

– Це офіційна згода? – уточнила Сайкс.

– Так.

– І що ж ти знайшов на Альфі? – повернув до первинноі теми Охоронець прав і свобод світів.

– Між іншим, щодо моіх предків, – старий пілот відкрив очі, проте тепер він дивився не на того, кого називав братом, а на Преподобну. – Двох моіх рідних тіток свого часу забрала Піфія. Ви, хоч би що там було, не погордували моіми рідними… Їхні онуки і правнучки займають у вашій ієрархіі чільні місця.

– Так, – підтвердила Сайкс. – Їх було відібрано саме завдяки унікальній генетичній матриці. Онука однієі з твоіх сестер нині е членом Ради Двадцяти Трьох. Ти маеш зрозуміти, що ніхто не збираеться полювати на «народ М». Більше того, ми думаемо, що Темного більше цікавить не наш народ…

– Наш? – примружився на піфійку старий.

– Я також з «лініі М», як і вся правляча ієрархія моеі планети, – підтвердила Преподобна. – Так-от, за нашими припущеннями, Темного більше цікавить інша, ще загадковіша та чисельно вужча частина землян. З легкоі руки нашого доброго приятеля Яна іі вже звикли називати «осьовим народом», або ж «лінією С». Нам досі не відомі ті генетичні або ж інші маркери, за допомогою яких можна було б ідентифікувати «осьових». Ми навіть не знаемо, чим саме вони можуть відрізнятись від домінуючоі «лініі Т» і меншоі «лініі М». Тим більше що об'ективні відмінності між двома останніми мінімальні.

– Цікаво, які ж?

– Я можу перелічити номери мутацій та зачеплених ними генів, але ж тобі, неспеціалісту, вони нічого не скажуть.

– Маеш рацію, – після хвилинних роздумів кивнув Відморозок. – Але що дають нам ці мутації?

– Значне, порівняно з представниками «народу Т», розширення інтуітивного горизонту, здатність відчувати тонкі плани буття та кордони між вимірами. Практично всі видатні еспери та провидці належать до «народу М».

– То я також можу… відчувати тонкі плани буття?

– Це треба перевірити.

– А він, – Відморозок показав на Еарлана Третього, – також належить до «емів»?

– Ні, наш імператор з «лінії Т».

– Хоч в чомусь я його перевищив.

– Наші переваги над «народом Т» не надто суттеві, – зауважила Сайкс. – Тим більше що в «лінії Т» е безліч кластерів з різноманітними здібностями, яких не маемо ми. Наприклад, у нашоі лінії практично відсутні генетичні переваги, пов'язані з війною і виживанням в екстремальних умовах.

– Це як касти брахманів і кшатріів?

– Таке порівняння не точне, але як образне е допустимим, – погодилась Преподобна.

Деякий час усі трое мовчали. Кожний думав про свое.

Першим порушив мовчанку Відморозок:

– Ті «осьові» живуть на Землі?

– Принаймні жили до початку великоі космічноі експансіі. – А тепер?

– Невідомо.

– А відомо, чим, скажімо, вони займаються?

– Серед іншого, ховають від решти людей, а можливо, й від Темного одну з древніх іграшок. Такий червоний камінчик, за кольором та твердістю подібний до корунду. На Землі його називали Жезлом Сили, а також Оком богині Бау.

– Зірка Каінітів, – кивнув Відморозок.

– …? – очі Сайкс потемніли, зіниці звузились; вона немов почула віддалений заклик.

– Альфійська Пророчиця двічі казала про Зірку Каінітів, – пояснив старий. – Про камінь, що вважається священним спадком нащадків Каіна. Про вічні мандри охоронців Зірки. Про хижий спадок, що йде слідами своїх отримувачів. Пророчиця казала: хижий спадок ховає у собі суд.

– Суд?

– Можливо, це якась алегорія. У картах Таро е карта з такою назвою.

– Каін – це ж персонаж релігійної книги? – імператор також дивився на піфійку. Він подумав, що Сайкс опинилась на порозі одного з тих осяянь, що складали таємну – а хтось казав: справжню – історію Планети Жінок.

– Каініти, свідки Сильного… – піфійка немов пробувала ці слова на смак, перевіряла їх на присутність живої магії. – Це може стати напрямком.

– Підказкою? – імператор намагався триматись на одному щаблі розуміння з Преподобною.

– Напрямком, – повторила піфійка, вдивляючись у те, що вміли бачити лише очі Знаючих. – Напрямком пошуків.

Прокляті свідки Сильного

(витяг з анонімного твору, написаного на Магонії (Піфії) у III ст. Ери Відновлення.)

[…] Адже насправді ми нічого про них не знаемо. На всі запитання, хто ж такі каініти, історики відповідають словами трьох християнських письменників, що жили у катакомбну епоху, – словами Іринея Ліонського, Епіфанія і Тертуліана. Іриней писав про них, як про маленьку секту гностиків, що вважали старозавітного Ієгову злим божком, а Каіна – його

першою жертвою серед людей.

Вони називали Каіна Сильним, а його брата Авеля – Слабким. Злий божок боявся зміцнення роду людського, тому ствердив вищість слабких над сильними, людей короткоі волі над людьми волі довгоі. Злий божок закріпив свое свавілля прокляттям, накладеним на Каіна.

Відповідно, каініти клялись розділити з Сильним його прокляття, брали на себе всі тягарі довгоі волі і протистояли злому божкові. Якщо вірити Іринееві, вони вважали, що шлях спасіння пролягае «через всі роди справ», тобто через добро і зло. Вони вірили, що передвічна Софія викупае ними, мегагрішними свідками Каіна, свою чистоту, необхідну для боротьби зі злим божком.

Нам невідомо, хто заснував цю віру, як називались іі пророки і що сталось з іхніми послідовниками за наступних епох. Прокляті оточили себе і свою місію надзвичайною конспіраціею. Їхня тінь час від часу виникала на дорогах земноі історіі. В революційних кублах та ніцшеанських салонах зустрічали непримиренних фанатиків, які не зупинялись перед жодними злочинами і не йшли на жодні компроміси. Їхня ненависть до світопорядку переходила межі розумного, а іі джерела залишались для сучасників безадресними. Тому в історіі і літературі таких протагоністів вселенськоі революціі ототожнювали з божевільними та шукали причини іхньоі одержимості у дитячих травмах та специфічній будові психіки.

Про джерела істинноі революційності натякали окультисти і ясновидці, але іх не чули. Ані Йетса, ані Даниіла Андреева, ані Алістера Кроулі. У тій колоді Таро, яку останній створив разом з Фрідою Харріс, е багато зображень, що приписуються каінітському пантеону, зокрема три «Маги», «Іерофант», «Принцеса». Дехто вважав самого Кроулі каінітом, але більшість дослідників схилялись до думки, що каініти керували цим безперечно талановитим, але психічно розхитаним окультистом.

У кінці XX – на початку XXI століття ЕП завдяки розважальній індустріі, тема каінітів дістала нового розвитку. В популярній комп'ютерній грі Vampire раса безсмертних кровососів була представлена як «нащадки протовампіра Каіна». Це надало означенню «каініт» нових міфологічних конотацій. Частина істориків припускае, що таке «перепризначення» було зовсім невипадковим. Його інспірували самі каініти, які саме тоді потребували новоі маски, під якою вони могли б вийти на широку арену. Є свідчення, що каінітів вкрай цікавили можливості різноманітних глобальних інформаційних та соціальних мереж, що стартували у першій половині XXI століття. […]

Базовані на культі крові сатанинські секти, що набули популярності у перенаселених мегаполісах Азіі та Америки на початку XXII століття, ведуть свій початок від ігрових «вампірських світів». Перетворення генетичноі інженеріі на домашні практики дозволило сектантам трансформувати свій обмін речовин та зовнішність у «вампірському напрямку».

Їхні тіла набули демонічних форм, що виникали в мареннях Алістера Кроулі, Говарда Лавкрафта і творців містичних серіалів. Роги, хвости та шкіряні крила зрослись з плоттю, даною ім при народженні. Органи травлення пристосувались до кривавих діет. Щоправда, це не додало модифікованим особам ані фізичної міці, ані тривалості життя.

Вони так і залишилися соціальними маргіналами, мешканцями альтернативних клубів та криміналізованих передмість. Їхня субкультура, керована невидимими каінітами, влилась у глобальні потоки трендів, проте не зайняла в них домінуючої позиції. Мейнстрім, навіть за найгірших часів, формувався образними конструктами з меншою напругою ненависті. Для каінітів, при всіх іхніх стараннях, залишалась відкритою лише протестна ніша.

Чим вони й скористались при першій ж нагоді.

Модифіковані вампіри і демони прийняли активну участь у глобальних заворушеннях середини XXII століття, відомих як «революція Темряви». Тоді ж, як відповідь, почалось стихійне знищення незаконних генетичних потвор, що призвело до численних кривавих ексцесів та перших всепланетних заборон генетичних експериментів та інженерної хірургії, за допомогою яких людські організми зрощувались з тваринними. Частина вбитих під час «міської війни 2164 року» людиноптахів, за деякими даними, належала до вкрай законспірованої Шотландської філії секти «крилатих сильних», які поклонялись Люциферу, Каіну та практикували складні ритуальні вбивства.

Остаточно генетичне свавілля припинили Отці-відновлювачі, а імперські закони поклали край відкритій деструктивній пропаганді соціопатів. Вирішальну роль у цьому зіграла воля Сіроокого Імператора, який взяв на себе відповідальність за фізичне знищення сотень тисяч сатаністів та люциферіанців. Судячи з усього, серед страчених на Землі та в колоніях було чимало законспірованих каінітів. Якщо залишки секти й збереглись, вони вимушені були піти у глибоке підпілля. […]

Нове пожвавлення діяльності Свідків Сильного пов’язують з масовим виробництвом клонів та заселенням ними негостинних світів. У клонському середовищі вперто циркулюють релігійні уявлення про Проклятого Бога, що обіцяв рабам звільнення, а іхнім господарям – смерть.

Ця легенда з часом ускладнилась, обросла подробицями та відгалуженнями. Союзницею і помічницею Проклятого Бога в уяві клонів стала його божественна дружина. Її прототипами послужили як індійська богиня Калі, так і знаменита лідерка клонського повстання на Центаврі-6 – Скажена Акша. Позаяк обставини смерті останньої залишились нерозгаданими, клони увірували в те, що Проклятий Бог переніс Акшу на свою резидентальну планету, яка фігуруе в деяких клонських віруваннях як священна планета Калам. Згідно з популярною легендою, коли Проклятий з’явиться в колонізованих землянами світах, Скажена Акша (в намисті з дитячих черепів) йтиме по праву руку від нього і зрізатиме голови ворогів «світловим мечем».

По ліву руку від бога-месника, згідно з ієрархією, йтиме ще один персонаж клонських «евангелій» – робочий клон серії B064, відомий як Німий Пакувальник. Він увійшов в історію як безжальний вбивця природнонароджених, що влаштував різанину на транспортному кораблі «Сен-Луіс» у 213 р. ЕВ., а пізніше був за це жорстоко страчений – викинутий в скафандрі з відключеними системами терморегуляції у відкритий космос. […]

Злого божка, який прокляв Каіна Сильного, древні каініти називали Істерою.

9

Ресурсна станція Четвертого флоту на орбіті планети Тіронії (3KB22:4), система зірки Хаябуси (HD10647)

6 юла 417 року Ери Відновлення

Цього разу Марков несподівано легко пережив гібернацію. Вже через шість годин після виходу корабля у тривимірний простір він повернувся до виконання своїх обов'язків. А ще за півдоби, на орбітальній станції, він зайняв апартаменти, в яких зазвичай зупинявся командувач Четвертого флоту. Влада індустріальноі планети не надавала карантинних послаблень навіть адміралам.

Судячи з тутешніх інтер'ерів, командуючий мав слабкість до кольорового кришталю і блискучих металів. Величезний червоний кристал, що правив адміралові за робочий стіл, Маркова дратував. Він розклав свої комунікатори просто на ліжку, ліг на черево і ввімкнув симулятори матричноі реальності. Так він продовжив формувати «зграю гончаків», оперативну групу, призначену для пошуків Ленго. Деякі з кандидатів у гончаки перебували на Тіронії, інших очікували тут, в орбітальному карантині.

Першим із тіронійських спеців до «зграі» потрапив шериф Орбаль, котрий три десятиліття відстежував заколоти клонського підпілля у куполах та на залюднених магістралях, що вели до космопорту. За ці роки офіцер врятував життя десяткам тисяч природнонароджених. Вони б неминуче загинули від клонського саботажу, терактів та розбійних нападів, якби коротун з голеною головою раз у раз не ставав на шляху гуманоідів з серійними номерами.

Шерифа генерал знав особисто. Ще двох оперативників, з молодшого покоління, йому рекомендували аналітики. Це було подружжя Крайблів – Гая і Ліко. Їхні службові показники за останні три роки не опускалися нижче статусу «відмінно». Гая потрапила до лав правоохоронців зі злиденного купола Славія-2, де чудом вижила після кількох епідемій і різанин. Ліко, навпаки, вибором фаху здивував друзів і родичів. Йому, нащадкові спадкових управлінців зі столичної Ліфанії-5, готували прямий шлях до офісів керівних корпорацій, але ліфанійський мажор обрав не престижне менеджерське крісло, а вулиці і тунелі, наповнені шантрапою, наркотиками та щоденними розборками ділерів.

Те, що повідомили про Крайблів облікові файли, генералу сподобалось. Може, подружжю й бракувало Орбалевого досвіду, але в них було те, що Марков цінив в молодих поліцейських, – слідчий азарт, з'єднаний з фартом.

«З цих вийдуть добрі гончаки», – вирішив він, продивившись симуляторні реконструкції кількох операцій, де відзначились Гая і Ліко. Оперативниця відзначалася блискавичною реакцією, а її чоловік не втрачав самовладання навіть під перехресним вогнем. А ще вони володіли всіма видами легкої зброї та вільно спілкувались чотирма діалектами, що панували в житлових куполах та підземних виробітках екваторіального поясу планети.

Четвертий кандидат в «гончаки» мав рідкісну для Тіронії спеціалізацію. Він нечасто навідував залюднені зони, мандруючи безкрайніми пустелями та руїнами Іржавого поясу. Його послугами користалась не лише поліція, але й ті заможні туристи, що обирали екстремальні маршрути. За даними, що їх отримав Марков, він жив самітником у здоровенному гусеничному транспортері, надаючи перевагу спілкуванню з кіборгами і випадковими знайомими. Приятелі називали відлюдька Родером, хоча в облікових файлах він значився як Чжоу Гван, а відеозаписи свідчили про його еврокитайське походження. Біографія в Родера відзначалась пунктирністю, яка зазвичай натякає на темні справи, але пристойніших альтернатив облікові файли не пропонували. Вони також свідчили про феноменальну Родерову здатність передбачати пилові шторми та руйнівні торнадо.

«За цим босяком треба буде тримати око», – підсумував Марков. Він прийняв рішення і перемкнувся на зовнішній канал зв'язку. Його викликав президент колонії Амір Камов.

У віртуальний реальності іхня зустріч відбулася в залі з мавританськими арками та старовинними картинами. Усюди сяяло золото, поряд з мармуровим столом височів біло-зелений штандарт колонії. Віртуальний президент прийняв віртуального генерала при повному параді, у червоно-золотому мундирі з галунами і колекцією орденів на широких грудях. Високий і кремезний, він вийшов з-за мармурового столу назустріч імператорському посланцеві, надягнувши на обличчя привітну посмішку.

– Привіт, Рене, старий друже! – прокотився віртуальною залою лев'ячий рик Камова.

– Вітаю вашу ясновельможність, – у відповідь посміхнувся Марков, принагідно згадавши

звіроподібного президентського батька, котрого давно, років зо двадцять тому, зловив на утриманні мережі припортових притонів.

«Цікаво, – подумав він, – якщо в реалі я тепер лежу на ліжку, то що насправді робить це сутенерове поріддя? Плавае у басейні з курвами?»

– Імператор просив допомогати тобі, – повідомив лідер Тіронії. – Але, Рене, ти маеш мені розповісти, якого біса такого крутого дядька прислали на наш смітник. Джи Тау щось від нас приховують? Клони готують революцію?

«В штани наклав? – подумки посміхнувся Марков. – А ще слів не фільтруеш. Імператор не просив тебе, гівнюче, імператор тобі наказав».

– Я прибув, щоб попередити можливі збурення серед клонів, – мовив він якомога бундючніше. – Охоронець прав і свобод світів надав мені надзвичайні повноваження. З цього моменту я маю право задіяти для проведення спеціальноі операції всі наявні правоохоронні сили колоніі та оперативні підрозділи Четвертого флоту.

– А флотське командування? – віртуальний Камов важко оперся на стілець, дивлячись кудись повз генерала.

– Узгоджуе своі діі зі мною. Як казав ваш покійний батько, вони в темі, але не в долі.

– Я не зовсім тебе розумію.

– Довше житимеш.

– Все так погано? – посмішка на президентському обличчі виблякла.

– Гірше, аніж можна собі уявити. Нове повстання може за масштабами перевершити Великий бунт п’ятдесят шостого року.

– Але ж ми…

– За моіми даними на Тіронію прибув очікуваний клонами харизматичний лідер. Я спробую впіймати його ще до початку масових заворушень.

– А куди дивилися Джи Тау?

«Тобі в задницю», – подумав генерал, а вголос сказав:

– Небезпека перевищуе можливості опору місцевих сил охорони порядку. Саме тому я наголошую на важливості моеі місіі.

– Все що треба, Рене, все що треба, – віртуальний Камов розвів руками. – Я надам всі наявні ресурси. Що тобі потрібно? Транспорт?

Гроші?

– Я залучу місцевих спеціалістів. А ще мені потрібно, щоб усі поліцейські сили планети перейшли на цілодобовий посилений режим роботи. Заборонити зібрання, закрити всі без винятку розважальні заклади. Блокпости – на виїзди з куполів. На космодромах оголосити надзвичайну ситуацію. З цього моменту жодний корабель, жодний скегер, жодний «човник» не повинен залишити планету. Все, що вилетить за межі атмосфери без мого особистого дозволу, буде збите. Ніяких виключень, ні для кого.

– Повна блокада? Як у п’ятдесят шостому?

– Саме так.

– А це не спровокує клонів на виступ?

– Добре, якщо спровокує. Повстання, за нашими даними, технічно ще не готове. Якщо вони почнуть передчасно, ми легше з ними впораємось.

– Зоряна Матір! – орденоносна голограма дивно смикнулась.

– Виконуй, – розпорядився Марков. – До зв’язку.

Він від’єднався від зовнішнього комунікаційного контуру. Перед очима спалахнули транспаранти термінових депеш. Перша з них: командуючий підтверджував жорсткий формат блокади. Наступна: загони військового спецназу щойно взяли під охорону стартові майданчики і периметри паливних заводів. Й ще одна: імперські воіни, що прибули на станцію, повідомили про готовність до зустрічі.

Імперські воіни.

Марков вдоволено гмикнув. Формування «команди гончаків» підійшло до завершення. Прийшов час познайомитись з елітними бійцями трону, яких прислали невідомо звідки без жодного інформаційного супроводу та облікових файлів. Це інтригувало. Генерал перейшов на захищену лінію і запросив воінів до своїх апартаментів.

Марков знав, що вони завжди відправляються на завдання трійками. Майстер, або дійсний воін, і два кандидати. Сюрпризом стало те, що командиром групи виявилась молода жінка,

а її помічниками – старші за неї чоловіки.

Усі троє привітали його і відрекомендувались згідно з флотським статутом.

– Берта, сір, майстер групи.

– Нейд, сір, боець групи.

– Цао, сір, боець групи.

Члени трійці не справляли враження суперменів. Невисокі на зріст, з невиразними й відстороненими, наче заклепаними, обличчями, короткими зачісками та економними рухами. Усі одягнені в ідеально підігнану сіро-зелену флотську форму без шевронів і рангових відзнак.

Генерал згадав, що вони й досі називають себе «горобцями». – Імперський комісар Рене Марков, – він підвівся на знак поваги до легендарного Братства. – Радий, що ви до нас приєдналися.

Ви коли-небудь виконували завдання на Тіроніі?

– Ми знаємо Тіронію, сір, – кивнула Берта. – У нас є необхідне навігаційне спорядження, ресурси та автономні засоби підтримки життєдіяльності.

– Зрозуміло. Я планую задіяти вас у складі спеціальної пошукової команди. Я знаю, що вам зручніше діяти як окремий підрозділ, але тут особливий випадок.

– Сір, ми можемо діяти так, як вимагатиме ситуація, – запевнила Берта. – Якщо є така необхідність, ми візьмемо до уваги фізичні можливості та оперативні навички ваших людей. Але потрібно провести хоча б мінімальне бойове злагодження всієї команди. Ми повинні вивчити обладнання поліцейських, скоординувати з ними роботу комунікаторів та засобів взаємопідтримки.

– У нас обмаль часу.

– Це займе не більше двох годин, сір.

– Вас ознайомили зі специфікою завдання?

– У цілому, сір. Ми знаємо, що розшукуваний клон на ім’я Ленго володіє певними телепатичними вміннями. Нам критично необхідна детальніша інформація щодо його можливостей.

– На жаль, нічим не можу допомогти.

– Ми маемо досвід боротьби з менталіками, сір, – випередила запитання генерала Берта. – Але важливо знати віддаль, з якої Ленго може застосовувати телепатію… Він володіє навичками дистанційного контролю?

– Невідомо. Але треба готуватись до найгіршого.

– Чому?

– Його тіло е вмістилищем древньої могутньої сутності. Для вас це може звучати дивно, але це не просто клон, а… своєрідна інкарнація безсмертної істоти, котра свого часу тримала під контролем чи не всю Галактику.

– Ми звикли не дивуватись, – зауважила Берта. – Імперські воїни, сір, мали справу з потужними телепатами, з ксеноморфами та з проявами біологічної активності невідомого походження. За останні століття ми накопичили значний досвід боротьби з небезпечними створіннями.

– Ще одне, – Марков поклав долоню на червону кришталеву поверхню. – Ленго шукає на Тіронії артефакт. Пурпурового кольору камінь овальної форми розміром з дитячу долоню. Є припущення: якщо таки знайде, то його паранормальні можливості зростуть.

– Як саме?

– Я можу лише припускати… Напевне, зросте потенціал його ментального впливу.

– А е якась інформація про те, як саме тій істоті вдавалось керувати всією Галактикою?

– Наскільки мені відомо, у ті часи він практично одноосібно контролював мережу порталів, за допомогою яких міг практично миттево долати галактичні відстані.

– Чи можливо буде припустити, сір, що розшукуваний артефакт якось пов’язаний із цими порталами?

«А це слушна здогадка, – подумав Марков. – Ця Берта досить кмітлива. Або ж Тесленові аналітики зарядили її відповідною інфою».

– Не виключено, – сказав він уголос.

– Перед самим відльотом, сір, ми отримали повідомлення від Преподобної Сайкс, що на Тіронії знаходиться один з порталів. Можемо припустити, що Ленго шукає не лише камінь.

– Преподобна вказала, де саме знаходиться портал?

– Так, сір, г’орміти передали ій точні координати. Він знаходиться під поверхнею планети, в районі мертвого міста Саід, на півночі

Іржавого поясу.

– Це спрощує пошуки.

– Сір, ми можемо вирушити туди за годину, а ваша команда, генерале, підтягнеться для підкріплення.

Марков зрозумів, що «горобці» вже мають готовий план операції, санкціонований якщо не самим імператором, то його піфійською радницею.

«Ось тобі, старий дурню, і «команда гончаків». Будеш за «горобцями» трофеї збирати…»

– Вирушайте, – кивнув генерал.

Нехай вони шукають Ленго біля порталу, вирішив він. Але той не такий дурний, щоб чекати там на мисливців. Ленго там вже давно немає. А от де він насправді, треба з’ясувати.

Подумки він вже складав сценарій власної операції.

10

Борт лінкора L1 «Айн-Соф», поблизу зірки HD 140283, відомої як Пратара

4—8 юла 417 року Ери Відновлення

Супремус «Айн-Софу» першими розбудив Тарасваті і пілотну групу. Змивши з себе протиперевантажний гель, Преподобна завітала на перший пост, де вже порядкував командор. Перед консоллю обертався і ледь пульсував тривимірний апельсин Пратари, на бічних екранах розгортали блакитні віяла незнайомі туманності. Розхристані та підсвічені сяйвом гарячих зірок.

Тут, на узбіччі Гілки Оріона, кілька мільйонів років тому утворилась зоряна колиска.

Велетенську хмару холодного міжзоряного газу стиснули і розігріли дві ударні хвилі, породжені вибухами наднових зірок. Гарячий газ втратив однорідність, в його згущеннях спалахнули ядерні вогники, зародились нові світила. Зірка-мандрівниця прибула до цього Розплідника за доби перетворення туманності на юне зоряне гроно. Серед місцевого «молодняка» Матір Зірок виглядала ледь жевріючою галактичною прапрабабцею. Якби на планетах Пратари існувало розвинене життя, воно загинуло б під жорстким випромінюванням, що линуло від молодих сонць.

Тарасваті кілька хвилин насолоджувалась незвичною зоряною панорамою, а відтак поцікавилась, коли планується вивести зі сну рептилоідів.

Супремус доповів ій, що процес дегібернації вже розпочався, і за якихось чотири години представники Г'орми зможуть приступити до виконання своіх обов'язків.

– Рівень випромінювання втричі вищий, ніж ми очікували, – почула Преподобна голос Зорана. – Можуть бути проблеми з позитронікою.

– Хіба в нас немае екранів?

– Екрани в нас е, – погодився командор. – Їх ми змонтуемо на поверхні планети. Але до неі ще треба дістатись. Всю ту армаду, яку планується десантувати на «вісімнадцяту-двісті шістнадцяту», ми нашими екранами не захистимо.

– Тоді треба виготовити додаткові, – Тарасваті уважно подивилась на першого офіцера борту. – Може, проблема не лише в радіації?

– Мене непокоіть інформація г'ормітів про те, що біля гнізда гиргів у системі Довіль-Еп вони натрапили на ворожу засідку, – визнав Зоран.

– І як це пов'язано з випромінюванням?

– Той старий зонд, який постачае нам інформацію про систему Пратари, працює понад три століття. Я не розумію, як він так довго витримуе таку скажену радіацію.

– Є дані про його конструкцію? Може, він забезпечений відповідним захистом?

– Я вивчив всі дані про нього. Захист там стандартний. Його екрани не витримали б трьохсот років. Тридцять років, ну півстоліття – так, але ж не триста. Це за межами можливого для технологій доби Відновлення. Супремус зі мною погодився.

– Тобто зонд може знаходитись під чужим контролем. Якщо так, то ворог більше двох століть підтримуе його працездатність і може ним маніпулювати. Навіщо?

– Щоб нас заспокоіти, впевнити, що ситуація під контролем. А коли ми підійдемо до Пратари, вони нас атакують. В нас немає таких засобів, як на тому г'ормітському зорельоті, що знищив гніздо. У нас немає ані «обнулюючої дуги», ані тунельних анігіляторів. Проти високотехнологічної зброї ми практично беззахисні. Я вважаю, Преподобна, що нам загрожує реальна небезпека. Мій висновок: необхідно здійснити розвідку.

– Це вам вирішувати, адже ви – перший офіцер борту.

– А ви фактично керуете експедиціею.

– Я координую.

– Преподобна, давайте без оцих… – Зоран поморщився. – Першого офіцера борту ви лише ставите перед фактами. Як я можу приймати рішення, коли не знаю ані того, наскільки присутність на борту Шерми захищає лінкор від ворога, ані того, коли до Пратари прибуде зорельот г'ормітів із тими слизнями.

– Повірте, командоре, я знаю не більше вашого. Ми лише припустили, що для ворога Шерма має цінність й він не застосує проти нас «обнулюючої дуги» або чогось подібного. Поки що ми живі, але…

– Ще скажіть, що г'орміти не інформували вас щодо часу прибуття свого зорельоту.

– Ті, з якими я спілкувалась, щодо цього не інформовані. Ви ж знаете, що у рептилоідів дуже специфічне ставлення до інформації. Маршрут зорельоту відомий лише тому з кланів, котрий його пілотує. Ну й, звісно, Керуючій ієрархії Г'орми. Я навіть не знаю, якого типу корабель вони сюди доправлять. Зовсім не факт, що це буде той бойовий «знищувач», що випалив гніздо гиргів.

– Я б, чесно кажучи, дочекався г'ормітів.

– Ви все ж таки схиляетесь до того, що в системі Пратари на нас чекають? Що двісті п'ятдесят років тому ті, хто знайшов давній арсенал, передбачили наш візит.

– Чогось такого, – кивнув командор. – І я не впевнений, що те «щось», яке вже третє століття сидить тут у засідці, інформоване про перебування на лінкорі дівчини Шерми. Радше за все, там зачаївся робот, запрограмований на знищення всіх, хто спробує наблизитись до порталу… – Зоран замовк, дивлячись на інфографіку, виведену на консоль.

– Щось іще?

– Так. Якщо портал під охороною, то логічно було б припустити, що він діючий і до нього пробито шлях.

Тарасваті замислилась. Зоранове припущення на перший погляд здавалось їй не надто переконливим. Втім, піфійка щойно отримала повідомлення з Авреліі, у якому йшлося про знаменитого пілота-анахрона, широковідомого як Відморозок. Г'орміти, на прохання сестри Сайкс, вивчили його організм і прийшли до висновку, що мають справу з клоном. Виглядало на те, що хтось знайшов рятувальну капсулу з оригіналом, замінив його на життездатну копію і спрямував апарат з підмінком до залюднених секторів. Найдивовижнішим було те, що Відморозка спорядили навичками і спогадами справжнього пілота. Ані земні, ані г'ормітські клонороби такими вміннями не володіли.

Преподобній спало на думку, що Відморозок і підозріло стійкий зонд у чомусь подібні, що обидві історії натякають на спільне джерело. Тому вона вирішила прийняти Зоранову версію. Її рішення базувалось лише на розумових припущеннях. Втім, якби хтось з рівних ій запитав, що підказує Знаючій ii інтуіція, та відповіла б, що інтуіція зберігае мовчання.

Зрештою, у боротьбі з хитрим ворогом завжди треба готуватись до найгіршого, підсумувала Преподобна і запитала:

– Як ми далеко від Пратари?

– Ми вийшли з лімесу у двох тисячних парсека від неі, – над консоллю розгорнувся наповнений різнокольоровими «світлячками» куб тривимірноі зоряноі карти. – Нам ще йти до «кометного коміра» Пратари щонайменше тиждень. І ще: від можливоі засідки нас тепер прикривае здоровенна газово-пилова хмара. Тим, хто чатуе біля порталу, буде важко нас помітити. Але вони могли послати замасковані зонди сюди, до гирла лімесу. На іхньому місці я б зробив саме так.

– Зонди-шпигуни… – піфійка замислено дивилась на карту, де мерехтіло зображення пилової хмари.

– Так. Маленькі і непомітні.

– Тоді найперше, що варто зробити – пошукати цих шпигунів, – зауважила Преподобна. – А там подивимось. Я, зі свого боку, спробую довідатись детальніше про г'ормітській корабель.

Зоран кивнув. Він увімкнув внутрішній комунікатор і порадився з супремусом, як ефективніше промоніторити простір навколо лінкора.

Супремус запитав про радіус пошуку.

П’ять мільярдів кілометрів, розпорядився Зоран.

Тепер, сказав він собі, все повертається на правильні рейки. Він – командир військового корабля, попереду ворожа засідка. Треба її знайти і знешкодити. Слава Велудуману і решті богів, що все так ясно і зрозуміло. Що все чітко і недвозначно, як інструкція з користування вакуумним душем. Тепер все буде, як у старі добрі часи. Жриці нехай собі радяться і моляться, а у солдатів, як казав його незабутній ротний, свої каруселькі.

Локатори «Айн-Софу» година за годиною сканували космос у всіх доступних діапазонах. Хмару, що ховала лінкор від ворожого ока, оточували велетенські пасма темної матерії. Локатори знайшли в них гравітаційні збурення, характерні для проходження астероідів. А невдовзі були знайдені й винуватці збурень – три холодні брили неправильної форми з незначним альбедо[16 - Альбедо – коефіцієнт здатності поверхні відбивати світло в оптичному діапазоні.]. Найбільша з них була розміром з хмарочос і рухалась віддаленою орбітою навколо Пратари. Відстань до неї перевищувала два мільярди кілометрів. Дві інші брили, які не належали до почту жодного зі світил, давно залишили свої зоряні колиски і прямували в напрямку темної туманності в Гілці Персея. Між лінкором та найближчою з брил-мандрівниць розкинулись триста мільйонів кілометрів помірно запиленого вакууму.

Супремус погодився з висновками космоаналітиків, що жодний з трьох астероідів не підходить для розміщення на ньому постійного спостережного поста. Тимчасові сусіди лімесу, вони лише кілька місяців тому занурились у пилову хмару. Зваживши все, командор відмовився від інспекції брил і наказав скласти більш детальну карту гравітаційних аномалій.

Для цього з «Айн-Софу» стартував безпілотний зонд, якого корабельні інженери обладнали ГРЛ-сканером. За дванадцять годин він подолав шість мільйонів кілометрів і зайняв позицію в одній з точок гравітаційної рівноваги поміж Пратарою і молодою безіменною зіркою, котру ще не занесли до сидеральних реєстрів. За шістдесят годин сканування зонд знайшов ще з півсотні дрібних об’єктів. Деякі з них були з вантажівку, але більшість за розміром поступалася кінській голові.

За наступні чотири години супремус і група корабельних аналітиків, незалежно одне від одного, проаналізували дані про це сміття та виділили з нього два об’єкти, що дрейфували в кількох мільйонах кілометрів від гирла лімесу. Розмірами з велику валізу, вони були підозріло повільними та надзвичайно темними.

– Дуже чорні та динамічно-стабільні каменюки, – кивнув Зоран, вислухавши доповідь аналітиків. – Як на мене, колеги, нічого особливого. Галактикою шастають цілі орди чорного й динамічностабільного каменюччя. Не бачу підстав для інспекції.

– Такі підстави е, сір, – не погодилась жінка-аналітик з видовженим блідим обличчям, характерним для корінних альфійок. – Ці об’єкти знаходяться в зоні променевої пульсації

лімесу, яка мала б надавати ім значного пришвидшення. Пульсація діе наче вентилятор, що виштовхуе повітря з приміщення. Теоретично біля гирла взагалі не повинно бути твердих фракцій, відмінних від іонізованого пилу. А ці, як ви кажете, «каменюки» зависли в зоні пульсації, наче пришпилені. Я можу пояснити таку аномалію лише одним: «каменюки» вміють коректувати свої траекторіі.

– Добре, переконали. Я особисто помацаю ці булижники, – прийняв рішення командор.

– Краще доручити інспекцію безпілотним зондам, – зауважила Тарасваті.

– Всі матимуть роботу, – невизначено буркнув Зоран і махнув рукою: – Рішення прийняте.

Врешті-решт він обрав проміжний варіант інспекції. До підозрілих об'єктів відправили зонд, але й сам Зоран вилетів до пилової хмари на скегері. Він давно не пілотував й не зміг відмовити собі у рідкісному задоволенні. Вже на п'ятнадцятій хвилині польоту командор перебрав керування на себе й здійснив вихід скегера на траекторію, компланарну з гирлом лімесу[17 - Компланарна траекторія – у даному випадку, траекторія, що лежить в одній площині з осьовим гравітаційним вектором лімесу.].

Зоран активував імплантати доданої реальності; кабіна щезла. Його тіло наче повисло в безмежжі космосу, ногами до темної тіні гирла. Скупчення молодих світил палало десь за його спиною й вище, а попереду, розмита хмарою в жовту пляму, скромно сяяла Пратара. Хоча скегер рухався відносно хмари зі швидкістю в три десятитисячних світлової, Зоран не відчував руху. Він, наче крихітна порошинка, летів назустріч пиловим вуалям. Їхня велич перетворювала на ніщо людські виміри та масштаби. Тут, у віддаленій галактичній провінції, вершились таїнства колиски світів, поряд з якими механіка Сонячної системи губилася, як зірваний вітром капелюх губиться над безмежжям штормового океану.

А ще десь там, далеко-далеко за темними вуалями, чатували невидимі чорні діри, справжні володарі зоряного Розплідника. Вони чекали на змужніння молодих зірок, як хижаки чекають на підростаючу здобич. Пройде кілька мільйонів років, і чорні діри підповзуть до розігрітих світил і смоктатимуть іхній ядерний жар, як павуки-птахолови висмоктують кров з упійманих папуг та колібрі.

Зоран наче відчував безмежний голод цих невидимих чорних страховиськ, смертоносний поклик іхньої гравітації. В його уяві виникла картина, бачена в навчальних фільмах: примарний, скручений колосальним тяжінням простір, розірвані радіаційними джетами корони блідого світла і сліпучо-білі спалахи над безнадійним мороком.

Командор витріпав з уяви могильне видіння, віддав кермування позитроніці й спробував медитувати. Він сконцентрував погляд на сяйві Матері Зірок. Тому що воно було жовтим, а

йому необхідно було зосередитись саме на жовтому.

На ядучо-жовтому й майже безформенному.

На ядучо-жовтому і невпинно рухливому, наче драглі.

На ядучо-жовтому з трьома товстезними променями-відростками, всіяними велетенськими бородавками.

Решта кольорів мала поки що зачекати.

11

Мертве місто Саід у Гірчичній пустелі, планета Тіронія (3КВ22:4), система зірки Хаябуси (HD10647)

7 юла 417 року Ери Відновлення

Спритний десантний модуль пірнув до іржавих руїн купола. Піднімаючи хмари куряви, він облетів подібні до велетенських сот залишки міжрівневих перекриттів і зависнув на висоті людського зросту між двома нагромадженнями уламків.

Першим з модуля вистрибнув Нейд. Він пробіг до найближчої опорної ферми, роззирнувся навколо, умовним сигналом повідомив про відсутність небезпеки. Берта і Цао також залишили апарат і розчинились в навколишньому хаосі. Скафандри-хамелеони робили їх практично невидимими як в оптичному, так і в інфрачервоному діапазонах.

Модуль також увімкнув маскування і візуально злився з руїною. Три привиди швидко побігли на захід від купола, до пасма пласковерхих горбів. Кожний рухався окремим маршрутом, але мети вони досягли одночасно. В одному з горбів виявився отвір, що вищирився іклами зігнутого металу.

Цао заглянув до отвору. Там зависла темрява. Детектори руху і біологічної активності не зафіксували жодної небезпеки.

Тут починалися тунелі, що вели до порталу. За даними навігатора, щоби досягнути печери з його залишками, треба було подолати три кілометри старих виробіток. Найближчі двісті

метрів здавались безпечними, але ГРЛ знаходив тріщини у базальтовому склепінні і локальні зміщення скельних мас. Будь-якої миті підземний лабіринт міг перетворитися на пастку.

Цао від'єднав від свого наплічника та активував «павука»-розвідника. На відміну від бойових кіборгів, цей робот був розміром із десертну тарілку. Мініатюрність не заважала йому оперувати двома десятками приладів, здатних не лише моніторити обстановку в тунелі, але й бачити крізь скельну товщу.

«Павук» швидко розправив лапи, підтвердив встановлення двостороннього зв'язку, безшумно побіг тунелем. «Горобці» витримали тридцятисекундну паузу й рушили за розвідником.

Прямий шлях до порталу виявився заваленим. Бійцям Берти довелось заглибитись нижче рівня порталу майже на триста метрів і вузьким технічним лазом діставатися до шахтарської магістралі, що проходила крізь скельний масив і за вісім кілометрів впиралась у печеру. Заповнена сміттям, покрученими рейками та уламками вентиляційних труб, магістраль здавалась дистанцією перешкод, навмисно збудованою для тренувань спецпризначенців.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=38572442&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

notes

Еспер – людина з підвищеним рівнем чутливості до тонких рівнів реальності. Від абревіатури ESP (Extrasensory perception) – екстрасенсорна діяльність.

2

Як і великі міжзоряні кораблі, космічні порти та орбітальні станції споряджувались особливо потужними квантовими (позитронними) комп'ютерами, які мали назву «супремусів».

3

Індекс «G» означає клас корабля. У даному випадку «малий науково-дослідний корабель». Про класифікацію кораблів Зоряного Флоту дивіться в Додатку 3 до першого роману трилогії «Фаренго» – «Тінь попередника».

4

Зуйм (діалект ханхан) – селюк, лох.

5

Г'іма папая (діалект ханхан) – клонка, що працює в секс-індустрії. Параванхо (діалект ханхан) – крута, центрова персона.

6

Гіпери (діалект ханхан) – урядові нишпорки.

7

Одориметрія – визначення характеристик об’єкта за запахом.

8

Діти Атри – назва клонськоі секти вогнепоклонників, культові корені якоі сягають часів Заратуштри і Сасанідськоі держави. Детальніше про Дітей Атри – у другому романі трилогіі «Фаренго» – «Гніздо».

9

Відозмінене авестійське «ахура» – володар, пануюча істота.

10

Туре Шактірі I – перший імператор з династіі Ойзеле. Правив з 360-го до 391 року.

11

Міямото Мусасі (1584—1645) – непереможний воїн епохи Токугава та філософ, якого називали «Кенсеем» – святим меча.

12

Енцелад – супутник Сатурна, на якому, подібно до великих супутників Юпітера, знайдено підлідний океан.

13

Наталія цитує Едгара Алана По.

14

Сепеки – нащадки генетично модифікованих земних котів, напівдикі мешканці позаземних поселень.

15

Гібернація (англ. hibernation – «зимова сплячка») – стан глибокого анабіозу, викликаного штучним зупиненням обміну речовин та всіх функцій організму людини.

16

Альбедо – коефіцієнт здатності поверхні відбивати світло в оптичному діапазоні.

17

Компланарна траекторія – у даному випадку, траекторія, що лежить в одній площині з осьовим гравітаційним вектором лімесу.